

จดหมายฝากฉบับที่สองของเปาโล

ผู้เป็นอัครสาวก

ถึงทิโมธี

ทำความเข้าใจพระคัมภีร์

(อธิบายข้อพระคัมภีร์แบบเป็พดิสอิสระ)

โดย ดร. เดวิด เอช. ซอเรนสัน

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

(พันธกิจของคริสตจักรเป็พดิสนอร์ธสตาร์)

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

ดิวลัซ, มินเนโซต้า 55811

218-726-0209

ปรับปรุงครั้งที่สอง

สงวนลิขสิทธิ์ 2007

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

คิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

มิชชันนารีชาวอเมริกันควรติดต่อ ดร. เดวิด ซอเรนสัน

เพื่อขออนุญาตก่อนใช้เนื้อหาอธิบายข้อพระคัมภีร์นี้

davidsorenson@juno.com

จดหมายฝากฉบับที่สองของเปาโล

ผู้เป็นอัครสาวก

ถึงทิโมธี

บทนำ: 2 ทิโมธีมีความเป็นเอกลักษณ์ในหลายๆด้าน ประการแรกคือ เป็นงานเขียนชิ้นสุดท้ายของอัครสาวกผู้ยิ่งใหญ่ท่านนี้ก่อนที่ท่านจะพลีชีพเพื่อความเชื่อ ประการที่สองคือ มันถูกเขียนจากคุกมามาร์ไทน์ (Mamartine) ในกรุงโรมขณะที่เปาโลกำลังรอคอยความตาย ในจดหมายฝากฉบับนี้เปาโลได้เขียนข้อควรปฏิบัติสุดท้ายถึง 'บุตรผู้เป็นที่รักยิ่ง' ของท่าน ท่านพูดถึงการดำเนินชีวิตและคำพยานส่วนตัวของผู้รับใช้ที่แท้จริงของพระคริสต์ในสมัยที่การละทิ้งความจริงกำลังเกิดขึ้นเป็นอันมาก โครงสร้างการจัดเรียงเนื้อหาของจดหมายฝากฉบับนี้มีลักษณะเป็นการแบ่งตามบท: บทที่ 1 คำทักทาย; บทที่ 2 การรับใช้ของผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อของพระคริสต์; บทที่ 3 การละทิ้งความจริงในยุคสุดท้าย; บทที่ 4 คำกล่าวอำลาของเปาโล จดหมายฝากฉบับนี้จึงน่าจะถูกเขียนขึ้นประมาณปี ค.ศ. 66

ภาพรวมของ 2 ทิโมธี 1: ในบทแรกนี้เปาโลส่งคำทักทายส่วนตัวและคำหนุนใจไปยัง 'บุตรผู้เป็นที่รักยิ่ง' ของท่าน คือ ทิโมธี เห็นได้ชัดว่าทิโมธีกำลังถูกกดดันอย่างหนักและเริ่มท้อแท้ในการรับใช้ เปาโลทราบว่าคุณค่าของท่านเหลือน้อยเต็มที ท่านจึงหนุนใจทิโมธีให้สู้ต่อไปโดยไม่มี ความละอายในข่าวประเสริฐของพระคริสต์

2 ทธ 1:1 อัครสาวกเปาโลเริ่มต้นจดหมายฝากฉบับนี้ด้วยคำเตือนความจำว่าความเป็นอัครสาวกของท่านนั้นเป็นมาโดยพระประสงค์ของพระเจ้า เปาโล อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ ตามพระประสงค์ของพระเจ้า ตามพระสัญญาแห่งชีวิต ซึ่งมีในพระเยซูคริสต์ การทรงเรียกของท่านมาจากเบื้องบน นอกจากนี้ ความเป็นอัครสาวกของท่านก็เป็น “ตามพระสัญญาแห่งชีวิต ซึ่งมีในพระเยซูคริสต์” ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ‘ชีวิต’ ในที่นี้หมายถึงชีวิตนิรันดร์รวมถึงชีวิตอันบริบูรณ์ที่เรามีอยู่ในระหว่างนี้ด้วย ชีวิตทั้งสองแบบเป็นส่วนหนึ่งของพระสัญญาของพระเยซูคริสต์ การรักษาพระสัญญาของพระเจ้านั้นเชื่อถือได้พอๆกับอุปนิสัยอันจริงแท้ของพระองค์

2 ทธ 1:2 เปาโลกล่าวชัดเจนว่าใครเป็นผู้รับจดหมายฝากฉบับนี้ ถึง ทิโมธี บุตรที่รักของข้าพเจ้า ขอพระคุณและพระเมตตาและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับท่านเถิด ทิโมธีเป็น “บุตรที่รักยิ่ง” ของเปาโล เปาโลอาจเป็นหรืออาจไม่เป็นคนนำวิญญาณทิโมธีมาถึงพระคริสต์ แต่แน่ใจได้ว่าท่านเป็นคนสั่งสอนและอบรมทิโมธีและฝึกฝนเขาสำหรับการรับใช้ คู กิจการ 16:1

คำทักทายที่เราพบเห็นบ่อยในจดหมายฝากของพระคัมภีร์ใหม่ปรากฏตรงนี้ “ขอพระคุณและพระเมตตาและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับท่านเถิด” ถึงแม้ว่าเรารอดแล้วโดยพระคุณ แต่พระคุณของพระองค์ก็เป็นแหล่งที่มาของพลังและความช่วยเหลืออันต่อเนื่อง ถึงแม้ว่าเรารอดแล้วเพราะพระเมตตาของพระองค์ แต่มันก็ยังเป็นทรัพยากรที่มีคุณอนันต์ตลอดการดำเนินชีวิตคริสเตียนของเรา และสันติสุขของพระเจาก็เป็นอัญมณีที่มีราคามาก มันเป็นสิ่งที่นำหน้าความสุขที่แท้จริง ทั้งสิ้นนี้ล้วนมาจากพระเจ้าพระบิดาและพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

2 ทธ 1:3-4 ตรงนี้เราเห็นถึงความรักอันลึกซึ้งของเปาโลที่มีต่อทิโมธี ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้รับใช้ ด้วยจิตสำนึกอันบริสุทธิ์สืบมาตั้งแต่บรรพบุรุษของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้ระลึกถึงท่านในคำอธิษฐานของข้าพเจ้ามิได้หยุดหย่อนทั้งกลางวัน

กลางวัน ก่อนอื่นเปาโลขอบพระคุณพระเจ้าโดยกล่าวว่าท่านปรนนิบัติพระองค์จากการอบรมสั่งสอนที่ท่านได้รับจากบรรพบุรุษของท่านที่ดำเนินตามทางของพระเจ้า ท่านยังขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับการระลึกถึงทิโมธีเป็นประจำทุกวันด้วย เปาโลได้ปรนนิบัติพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านด้วยจิตสำนึกอันบริสุทธิ์ ท่านไม่มีสิ่งใดที่ต้องปิดซ่อนไว้เลย นอกจากนี้ท่านยังอธิษฐานเพื่อทิโมธีทั้งกลางวันกลางคืนด้วย

ท่านยังมีความปรารถนาที่จะเห็นหน้าทิโมธีเป็นครั้งสุดท้าย 4 ก็ได้ปรารถนาเป็นอันมากที่จะเห็นท่าน ระลึกถึงน้ำตาของท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้เต็มไปด้วยความยินดี เห็นได้ชัดว่าทิโมธีแบกรับภาระที่หนักเลี่ยนเขาถึงกับน้ำตาไหล ตามที่บทแรกนี้จะเปิดเผยให้ทราบ เปาโลบอกเป็นนัยว่าทิโมธีกำลังเผชิญกับความยุ่งยากและความท้อใจในการรับใช้ เปาโลจึงเขียนมาเพื่อเสริมกำลังใจเขา ชายทุกคนที่ได้รับการทรงเรียกให้มาเป็น ‘ศิษยาภิบาล’ จะเข้าไปในสถานการณ์นี้ดีในการให้กำลังใจและเสริมกำลังใจทิโมธีในการรับใช้ของเขา ซึ่งก็จะทำให้เปาโล “เต็มไปด้วยความยินดี”

2 ทธ 1:5 เปาโลจึงระลึกถึงมรดกฝ่ายวิญญาณของทิโมธี ข้าพเจ้าระลึกถึงความเชื่ออันแท้นั้นซึ่งมีอยู่ในท่าน และซึ่งเมื่อก่อนได้มีอยู่ในโลอิสยาห์ของท่าน และซึ่งได้มีอยู่ในยูนิสมาธดาของท่าน และซึ่งข้าพเจ้าเชื่อมั่นคงว่ามีอยู่ในท่านด้วย ที่ผ่านมามีคนสามชั่วอายุที่มีความเชื่ออันแท้ในครอบครัวของทิโมธี คนแรกคือยายของเขา โลอิส คนต่อไปคือมารดาของเขา ยูนิส และตอนนี้ก็คือทิโมธีเอง เราทราบน้อยมากเกี่ยวกับบิดาของทิโมธีนอกจากที่ว่าเขาเป็นคนกรีก (กิจการ 16:1) ไม่ว่าจะอย่างไร การดำเนินตามทางของพระเจ้าและความเชื่ออันแท้ของมารดาและยายของเขาส่งผลอย่างมากต่อเขา เราทราบน้อยมากเกี่ยวกับมารดาและยายของเขา เราไม่ทราบชัดเจนว่านางทั้งสองได้กลับใจเชื่อพระคริสต์พร้อมกับทิโมธีหรือไม่ อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะอย่างไรเราก็แน่ใจได้ว่าพวกนางเป็นหญิงสาวยิวที่ดำเนินตามทางของพระเจ้า

2 ทธ 1:6 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงสะกิดใจท่านให้ใช้ของประทานของพระเจ้าที่มีอยู่ในท่าน โดยการวางมือของข้าพเจ้านั้นให้รุ่งเรืองขึ้น เห็นได้ชัดว่าทิโมธีเริ่มเกิดความท้อใจนิด

หน้อยในการรับใช้เพราะแรงกดดันและปัญหาต่างๆ เปาโลจึงเตือนสติเขาให้ “ใช้ของประทานของพระเจ้าที่มีอยู่ในท่าน โดยการวางมือของข้าพเจ้านั้นให้รุ่งเรืองขึ้น” ข้อความนี้เสนอความเห็นหลายประการ ประการแรกในการพูดถึง “การวางมือของข้าพเจ้า” เห็นได้ชัดว่าเปาโลกำลังพูดถึงการแต่งตั้งทิโมธีเข้าสู่การรับใช้ จากนั้นเปาโลก็กำชับทิโมธีให้ใช้ของประทานนั้นให้รุ่งเรืองขึ้น ความหมายก็คือ การทำให้ไฟที่จวนจะดับนั้น โหมกระพือขึ้น เราอาจสรุปได้ว่าเปาโลกำลังพยายามที่จะให้กำลังใจทิโมธีที่แบกรับภาระ ปัญหาและแรงกดดันต่างๆ ของการรับใช้เป็นศิษยาภิบาล มีการสื่อเป็นนัยว่าทิโมธีอาจกำลังคิดที่จะเลิกรับใช้หรืออย่างน้อยเขาก็อาจถอยจากการรับใช้ไปแล้ว

2 ทธ 1:7 เปาโลจึงชวนขวยที่จะให้กำลังใจเขาโดยคำเตือนที่แสนวิเศษ เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงประทานจิตที่ขลาดกลัวให้เรา แต่ได้ทรงประทานจิตที่กอปรด้วยฤทธิ์ ความรัก และการบังคับตนเองให้แก่เรา พระเจ้ามิได้ทรงประทานจิตที่ขลาดกลัวหรือเหนียมอายแก่เรา แต่พระองค์ได้ทรงประทาน (1) จิตที่กอปรด้วยฤทธิ์, (2) จิตที่กอปรด้วยความรัก และ (3) จิตที่กอปรด้วยการบังคับตนเองแก่เรา อันหลังนี้มีความหมายว่าจิตที่ปลอดโปร่งและมีวินัย ทั้งสามอย่างนี้เป็นของประทานของพระเจ้าและมีพร้อมไว้เพื่อตอบสนองความจำเป็นต่างๆ ของเรา นอกจากนี้คำที่แปลว่า การบังคับตนเอง (*โศฟรอนิสมอส*) มีความหมายเพิ่มเติมว่า ‘การบังคับตน’, ‘ใจจดจ่อ’ หรือ ‘การประมาทตน’

นี่เป็นอีกครั้งที่ข้อความนี้สื่อเป็นนัยว่าทิโมธีกำลังท้อแท้ในการรับใช้ เปาโลจึงเตือนความจำเขาว่าพระเจ้าได้ทรงประทานจิตที่กอปรด้วยฤทธิ์, ความรัก และใจจดจ่อแก่เขาแล้ว พระสัญญาดังกล่าวยังมีให้สำหรับเราแม้กระทั่งในทุกวันนี้ด้วยอย่างไม่ต้องสงสัย

2 ทธ 1:8 ดังที่จะเห็นได้ชัดในไม่ช้า คริสตจักรบางแห่งและคริสเตียนบางคนเริ่มเกิดความท้อแท้และถึงกับละอายในตัวเปาโลเพราะเหตุจุดยืนที่มั่นคงของท่านและการที่ท่านถูกจำจอง ทิโมธีอาจเจอกับการทดลองแบบเดียวกัน เหตุฉะนั้นอย่าละอายคำพยานแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา หรือของตัวข้าพเจ้าที่ถูกจำจองอยู่เพราะเห็นแก่พระองค์ แต่จงมีส่วนร่วมในการยาก

ลำบาก เพื่อเห็นแก่ข้าวประเสริฐ โดยอาศัยฤทธิ์เดชแห่งพระเจ้า ท่านจึงหวนใจเขาไม่ให้ละอาย
ในคำพยานขององค์พระผู้เป็นเจ้าและของตัวเอง แต่เขาต้องเผชิญกับความยากลำบากของ
ข้าวประเสริฐโดยอาศัยฤทธิ์เดชของพระเจ้า นี่เป็นบทเรียนที่เราต้องเรียนรู้เช่นกัน

น่าสนใจที่เปาโลเรียกตัวเองว่า ผู้ถูกจำจองขององค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ต้องสงสัยเลยว่าท่าน
ตั้งใจสื่อความหมายสองประการตรงนี้ แน่แน่นอนที่ท่านเป็นผู้ถูกจำจอง (คือเป็นนักโทษ) ในคุกมา
มารีไทม์ และท่านก็ยอมจำนนต่อพระประสงค์และการดูแลของพระเยซูคริสต์อย่างสุดตัวด้วย
ท่านเรียกตัวเองแบบนี้ในอีกหลายครั้ง ดู เอเฟซัส 1:3 และฟีเลโมน 1:1, 7

2 ทธ 1:9-10 เปาโลจึงกล่าวถึงเหตุผลที่หนักแน่นสองประการที่เราควรทน
ความทุกข์ยากเพื่อเห็นแก่ข้าวประเสริฐ ผู้ทรงช่วยเราให้รอด และได้ทรงเรียกเราด้วยคำทรงเรียก
อันบริสุทธิ ไม่ใช่เพราะเห็นแก่การประพฤติของเรา แต่เพราะเห็นแก่พระประสงค์ของพระองค์
เองและพระคุณซึ่งทรงประทานแก่เราในพระเยซูคริสต์ตั้งแต่ก่อนสร้างโลกมานั้น (1) พระเยซู
คริสต์ได้ทรงช่วยเราให้รอดแล้ว (2) พระองค์ได้ทรงเรียกเราด้วยคำทรงเรียกอันบริสุทธิ์ นั่นคือ
ให้ไปประกาศข้าวประเสริฐ ทั้งสองอย่างนี้ไม่ได้เป็นเพราะคุณความดีของเราเอง แต่โดยพระ
ประสงค์และพระคุณของพระองค์ อัครสาวกท่านนี้จึงเทศนาสั้นๆเกี่ยวกับพระคุณและการทรง
เรียกของพระเจ้า (1) มาจากพระเยซูคริสต์ (2) เป็นมาตั้งแต่ก่อนสร้างโลก วลีที่แปลว่า “ตั้งแต่
ก่อนสร้างโลก” (*พรอ ครอ โนน ไอ โอนอิ โอน*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ก่อนกาลเวลาเริ่มต้นขึ้น’

(3) ดังที่ระบุไว้ในข้อ 10 พระคุณและการทรงเรียกของพระเจ้าบัดนี้ถูกสำแดงในการ
เสด็จมาของพระผู้ช่วยให้รอดของเราคือ พระเยซูคริสต์ 10 แต่บัดนี้ได้ทรงสำแดงให้ประจักษ์โดย
การที่พระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเราเสด็จมา ผู้ได้ทรงกำจัดความตายให้สูญสิ้น และได้
ทรงนำชีวิตและสภาพอมตะให้กระจ่างแจ้งโดยข้าวประเสริฐ พระเยซูคริสต์ได้ทรง (1) กำจัด
(ตรงตัวคือ ทำลาย) ความตายแล้ว คำที่แปลว่า กำจัด (*คาทาร์เกะ โอ*) มีความหมายตรงตัวว่า
ทำลาย (2) พระองค์ยังได้ทรงนำชีวิตและสภาพอมตะให้กระจ่างแจ้งโดยข้าวประเสริฐแล้วด้วย
คำที่แปลว่า สภาพอมตะ (*อัฟธารเชีย*) มีความหมายว่า ‘ความไม่เปื่อยเน่า’ หรือในที่นี้คือ ไม่มี

ความเปื่อยเน่าโดยทางความตาย ดังนั้นในพระคริสต์ ความตายได้ถูกทำลายและถูกแทนที่ด้วยชีวิตนิรันดร์แล้ว

2 ทธ 1:11 ดังนั้นเปาโลจึงกล่าวว่า สำหรับข้าพเจ้าประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าได้รับแต่งตั้งให้เป็นนักเทศน์และเป็นอัครสาวก และเป็นครูของพวกเขาต่างชาติ เปาโลได้รับการแต่งตั้งสำหรับพันธกิจให้เป็น (1) นักเทศน์, (2) อัครสาวก และ (3) ครู ทั้งหมดนี้เป็นมาโดยพระเยซูคริสต์ พันธกิจของท่านจึงมีมายังคนต่างชาติซึ่งแตกต่างจากพวกยิว

2 ทธ 1:12 เพราะเหตุนั้นเองข้าพเจ้าจึงได้ทนทุกข์ลำบากเช่นนี้ การถูกจำจองของท่านและสิ่งต่างๆที่ท่านทนทุกข์ลำบากมาตลอดการรับใช้ของท่านเป็นเพราะการรับใช้ของท่านและข้อความเกี่ยวกับพระคริสต์ ถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ละอาย (หรือไม่ท้อใจ) นี่เป็นคำพยานอันเปี่ยมด้วยฤทธิ์ซึ่งแสดงถึงความเชื่อมั่นของเปาโล เพราะว่าข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าได้เชื่อ (วางใจ) และข้าพเจ้าเชื่อมั่น (มั่นใจ) ว่าพระองค์ทรงฤทธิ์สามารถรักษา (พิทักษ์รักษา) ซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์ (ฝากให้พระองค์ดูแล) จนถึงวันนั้น เพราะว่าเปาโลมีความมั่นใจและความไว้วางใจเต็มเปี่ยมในพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของท่าน ท่านจึงไม่ละอายหรือท้อใจ ถึงแม้ว่าในไม่ช้าท่านต้องเผชิญกับความตายเพราะเหตุการรับใช้ของท่านก็ตาม

นอกจากนี้ยังมีการสื่อชัดเจนถึงความรอดไม่หตุหายของผู้เชื่อด้วย เปาโลทราบและมีความมั่นใจเต็มเปี่ยมว่าพระเยซูคริสต์จะทรงพิทักษ์รักษา (คือ ปกป้อง) สิ่งที่ท่านได้ฝากไว้กับพระองค์ (ความรอดของท่าน) วันนั้นที่ท่านพูดถึงน่าจะหมายถึงจุดจบแห่งชีวิตของท่าน ไม่ว่าจะในการรับขึ้นหรือการเข้าสู่สง่าราศีโดยทางความตาย กล่าวโดยสั้นๆก็คือ เปาโลไม่อายเลยกับการที่ท่านต้องติดคุก ท่านทราบว่าพระเยซูคริสต์จะทรงพิทักษ์รักษาท่านไว้แม้จะ โดยความตายเพื่อเข้าสู่สง่าราศีก็ตาม

2 ทธ 1:13-14 เมื่อเห็นถึงสิ่งเหล่านี้ เปาโลจึงมีคำสั่งสองประการแก่ทิโมธี (1) จงถือไว้เป็นแบบอย่างคำสอนอันถูกต้องที่ท่านได้ยินจากข้าพเจ้า ในความเชื่อและความรักซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ นั่นคือ ทิโมธีเอ๋ย จงยึดหลักคำสอน (ถ้อยคำ) อันถูกต้องซึ่งท่านได้เรียนรู้

เกี่ยวกับความเชื่อนั้นและความรักของพระเยซูคริสต์ไว้ (2) 14 ข้อความอันดีนั้นซึ่งทรงฝากไว้กับท่าน ท่านจงรักษาโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่สถิตอยู่ในเรา “ข้อความอันดี” ในที่นี้ไม่น่าจะเป็นเพียงความเชื่อหนึ่งที่ถูกเอ่ยถึงด้านบนเท่านั้น แต่หมายถึงพันธกิจและการทรงเรียกของพระเจ้าให้ไปประกาศข่าวประเสริฐด้วย ทิโมธีจึงถูกกำชับให้ยืนหยัดในการรับใช้ที่เขาได้รับจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ต่อไป

ให้เราสังเกตการที่เปาโลพูดถึงการสถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้เชื่อทุกคนมีพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ภายในในวันที่เขาได้รับความรอด ดู ยอห์น 14:16-17

2 ทธ 1:15 นำเสรีที่คริสเตียนทั้งหลายและบางที่แม้แต่คริสตจักรต่างๆในแคว้นเอเชียด้วย (เมืองเอเฟซัส) ได้หันหลังให้เปาโลเสียแล้ว ท่านก็ทราบแล้วว่า คนทั้งปวงที่อยู่ในแคว้นเอเชียนั้นต่างก็ผลไปจากข้าพเจ้า ในพวกนั้นมีฟีเจลัสและเฮอร์โมเกเนสรวมอยู่ด้วย บางคนตีความว่านี่หมายถึงคำสอนของเปาโล บางคนก็เชื่อว่าคริสตจักรหลายแห่งและผู้นำของพวกเขาในแคว้นนี้ต่างละอายในการถูกจับกุมและถูกจำจองของเปาโล ไม่ว่าจะในกรณีใดพวกเขาก็ได้ทิ้งเปาโลไปเสียแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งฟีเจลัสและเฮอร์โมเกเนส เราไม่ทราบว่าชายสองคนนี้เป็นใคร บางทีอาจด้วยเหตุผลซึ่งเป็นที่ทราบแก่ทิโมธี เปาโลจึงเอ่ยชื่อชายทั้งสองนี้ ไม่ว่าจะอย่างไร พวกเขาก็ได้ผลไปจากเปาโลแล้วในยามที่ท่านเดือดร้อน (หากพวกเขามีเหตุอันใดให้ต้องละอายหรือท้อใจ มันก็คือเปาโล กระนั้นท่านก็ไม่ละอายหรือท้อใจและยังพยายามให้กำลังใจทิโมธีในการนี้ด้วย)

2 ทธ 1:16-17 ในการปิดท้ายบทนี้ เปาโลกล่าวว่า **ของค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเมตตาแก่ครอบครัวของโอเนสิโฟรัสด้วยเถิด เพราะเขาได้กระทำให้ข้าพเจ้าชื่นใจบ่อยๆ และเขาไม่ละอายต่อไซ่ตรวนของข้าพเจ้าเลย 17** แต่ขณะเมื่อเขาอยู่ในกรุงโรม เขาได้อุตส่าห์สืบหาข้าพเจ้าจนพบข้าพเจ้า เห็นได้ชัดว่าโอเนสิโฟรัสเป็นคริสเตียนที่เดินทางมายังกรุงโรมในขณะที่เปาโลติดคุกอยู่และไม่ละอายในตัวเปาโลเลย เขาได้นำของต่างๆมาทำให้เปาโลชื่นใจและ

อุตส่าห์หาท่านจนพบ นอกจากนี้เขายังได้ปรนนิบัติเปาโลด้วยตอนที่เขาอยู่ที่เมืองเอเฟซัส
ข้อความนี้สื่อด้วยว่าเขาอาจถึงกับยอมสละชีวิตเพื่อเห็นแก่เปาโล

2 ทธ 1:18 เปาโลจึงกล่าวว่า และเขาได้ปรนนิบัติข้าพเจ้าที่เมืองเอเฟซัสมากเพียงใด
ท่านก็รู้ดีอยู่แล้ว ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดประทานพระเมตตาขององค์พระผู้เป็นเจ้าแก่เขา
ในวันนั้นด้วยเถิด น่าสังเกตว่าเปาโลไม่ได้ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดประทานพระเมตตา
แก่ไอเนติโฟรัส แต่แก่ครอบครัวของเขา (ข้อ 16) นี่จึงสื่อว่าเขาอาจสละชีวิตเพื่อเห็นแก่เปาโล
อย่างไรก็ตามมันแค่สื่อเท่านั้น เราจึงไม่อาจฟันธงได้ กระนั้น ไอเนติโฟรัสคนนี้ก็เป็พระเจ้าพร
อย่างยิ่งแก่เปาโลในช่วงที่ท่านถูกจำคุกครั้งสุดท้ายที่กรุงโรม เขาไม่ละอายในตัวเปาโลหรือ
ละอายกับการมีส่วนเกี่ยวข้องกับเปาโล เขาอุตส่าห์ดิ้นรนเพื่อไปปรนนิบัติเปาโล อัครสาวกและ
วิสุทธิชนผู้ซรา เปาโลจึงทูลขอพระเจ้าให้มีแก่ครอบครัวของเขา

ภาพรวมของ 2 ทิโมธี 2: เมื่อเขาจะลึกลงไปที่หัวใจของจดหมายฝากฉบับนี้ เปาโลให้ข้อ
ควรปฏิบัติหลายประการแก่ทิโมธี ฤทธานุภาพสำคัญที่จะช่วยให้เราเข้าใจความซับซ้อนของบทนี้ก็คือ
การปฏิบัติตามคำสั่งต่างๆ ใจความหลักคือ การสู้ทนความทุกข์ยากลำบาก โดยเป็นทหารที่ดีของ
พระเยซูคริสต์ ในครั้งหลังของบทนี้ เปาโลนำเสนอคำเตือนและข้อควรปฏิบัติต่างๆแก่ทิโมธี
โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับความจริงและคำสอนผิด สติปัญญาที่เราได้รับนั้นเป็นอมตะจริงๆ

2 ทธ 2:1 คำสั่งแรกก็คือ เหตุฉะนั้นบุตรของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเข้มแข็งขึ้นในพระคุณ
ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ มีหลายประเด็นน่าสนใจตรงนี้ (1) คำที่แปลว่า จงเข้มแข็ง (เอ็นดูนา
มอ ไอ) มีความหมายตรงตัวว่า ‘จงได้รับพลัง’ การเสริมกำลังและการให้พลังดังกล่าวมีอยู่ “ใน
พระคุณซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์” (2) พระคุณของพระเจ้า (หรือของพระเยซูคริสต์) เป็นแนวคิด
ที่กว้าง ซึ่งสื่อถึงความกรุณาและพระเมตตาของพระเจ้าที่ยอมให้เราได้รับความรอดได้ตั้งแต่แรก
และยังสื่อถึงพลังกำลังและความช่วยเหลือของพระเจ้าอย่างต่อเนื่องด้วย ดังนั้นเปาโลจึงเขียนให้

ทิโมธีมีกำลังขึ้นโดยพลังและความช่วยเหลือซึ่งมาจากพระคุณของพระเจ้า เราได้รับพระบัญชาให้ดำเนินชีวิตเช่นนั้น

2 ทธ 2:2 ตรงนี้เราเห็นถึงการเน้นย้ำหลักการเรื่องการสอนให้คนเป็นสาวกอย่างต่อเนื่อง จงมอบคำสอนเหล่านั้นซึ่งท่านได้ยืมจากข้าพเจ้าต่อหน้าพยานหลายคนไว้กับคนที่สัตย์ซื่อที่สามารถสอนคนอื่นได้ด้วย ในอดีตเปาโลได้สอนทิโมธีอย่างตั้งใจและอย่างขยันขันแข็ง บัดนี้เมื่อท่านจะต้องจากโลกนี้ไปแล้ว ท่านจึงสั่งทิโมธีให้สอน “คนที่สัตย์ซื่อ ที่สามารถสอนคนอื่นได้ด้วย” วิธีการตามพระคัมภีร์ในการฝึกอบรมผู้นำก็คือ การสอนคนเหล่านั้นที่มีความสามารถในการสอนคนอื่นต่อไปได้ด้วย ในข้อสั้นๆนี้ มีการเอ่ยถึงคนสี่ชั่วอายุในทางฝ่ายวิญญาณ (1) เปาโล, (2) ทิโมธี, (3) คนที่สัตย์ซื่อ และ (4) คนอื่นๆด้วย พระเจ้าได้ทรงบัญชาเราให้ทำมากกว่าการนำวิญญาณผู้คนมาถึงพระคริสต์ เราถูกกำชับให้สอนพวกเขาจนถึงจุดที่พวกเขาสามารถสอนคนอื่นต่อไปได้อีก

2 ทธ 2:3 เปาโลจึงกล่าวถึงใจความสำคัญที่สุดประการหนึ่งของจดหมายฝากฉบับนี้ ฉะนั้นท่านจงทนการยากลำบากของพระเยซูคริสต์ คราวนี้ภาพเปรียบเทียบจากการเป็นครุมาเป็นทหาร ทิโมธี (และพวกเราด้วย) ได้รับบัญชาให้ทนการยากลำบาก คำที่แปลว่าทนการยากลำบาก (*คาคอปาเชะ โอ*) มีความหมายอย่างหนึ่งว่า ‘ทนความยากลำบากต่างๆ’ ทหารคนใดก็ตามที่เคยไปรบรู้ว่าความลำบากนั้นเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ความจริงก็คือว่า เรากำลังสู้รบฝ่ายวิญญาณกับศัตรูที่ร้ายกาจซึ่งมีฤทธิ์มากและเหลี่ยมจัด คำกำชับที่เราได้รับคือ จงเป็นทหารที่ดีของพระเยซูคริสต์ โดยทนความยากลำบากซึ่งเป็นสิ่งที่มาพร้อมกับการสู้รบอยู่แล้ว

2 ทธ 2:4 ภาพเปรียบเทียบของการสู้รบดำเนินต่อไป ไม่มีทหารคนใด เมื่อเข้าประจำการแล้ว จะไปหวังใยกับการทำมาหากินของเขาในชีวิตนี้ เพื่อผู้ที่ได้เลือกเขาให้เป็นทหารนั้นจะได้พอใจ ทหารที่ไปรบไม่ปล่อยให้ตัวเองพะวงกับสิ่งกวนใจต่างๆในชีวิต การสู้รบนั้นใกล้เข้ามาแล้ว ชัยชนะหรือความพ่ายแพ้อยู่ใกล้แล้ว แรงจูงใจสูงสุดที่เราควรสัตย์ซื่อและพากเพียรในการสู้รบควรจะเป็นความรักภักดีและความปรารถนาของเราที่จะทำให้ผู้บัญชาการกองทัพของเรา

คือพระเยซูคริสต์ทรงพอพระทัย อะไรก็ตามที่น้อยกว่าความจงรักภักดีและความทุ่มเทสุดตัวก็เผยให้เห็นว่าเราไม่มีการอุทิศตัวแก่พระองค์ ข้อความนี้ยังเป็นจริงสำหรับคนที่รับใช้เหมือนกับทิโมธี

2 ทธ 2:5 ภาพเปรียบเทียบอีกอันคือ ภาพของนักกีฬาที่เข้าแข่งขัน และถ้าผู้ใดจะเข้าแข่งขันกัน เขาก็ต้องมีได้สวมมงกุฎ เว้นเสียแต่เขาได้ปฏิบัติตามกฎ ความหมายของคำที่แปลว่าเข้าแข่งขันกัน (*ฮิลและโอ*) หมายถึง นักกีฬาที่เข้าแข่งขันชิงแชมป์ เปาโลต้องการจะบอกว่านักกีฬาเช่นนั้นได้รับรางวัล (เหรียญทอง) ก็ต่อเมื่อ “เขาได้ปฏิบัติตามกฎ” นั่นคือนักกีฬาจะได้รับรางวัลสำหรับความสำเร็จของเขาก็ต่อเมื่อเขาแข่งขันตามกติกา การประยุกต์ใช้กับชีวิตคริสเตียนนั้นก็ง่ายนิดเดียว เมื่อเราปรนนิบัติพระเยซูคริสต์ตามที่พระวาระของพระองค์ได้กล่าวไว้ เราก็จะได้รับรางวัลในสักวันหนึ่ง ในบริบทนี้ การปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า ‘ตามกฎ’ จึงต้องหมายรวมถึงการสอนคนอื่นเป็นสาวกและการทนความยากลำบากจตุรทิศที่ดีของพระเยซูคริสต์ด้วย

2 ทธ 2:6 ภาพเปรียบเทียบอีกอันที่ถูกใช้คือ ภาพของกสิกร (คือ ชาวไร่ชาวนา) **กสิกรผู้ตรากตรำทำงานก็ต้องเป็นคนแรกที่ได้รับผล** บางทีคำแปลข้อนี้แบบตรงตัวกว่าก็คือ ‘กสิกรต้องตรากตรำทำงานก่อนที่จะมีส่วนในผลิตผล’ มันเป็นสุภาษิตที่เป็นจริงอยู่แล้ว การทำงานฝ่ายวิญญาณมาก่อนการเก็บเกี่ยวและพระพรของผลการเก็บเกี่ยวนั้น อีกครั้งที่ในบริบทนี้ แผนการของพระเจ้าคือ การเข้มแข็งในพระคุณของพระองค์, การสอนคนอื่นให้เป็นสาวก, การทนความยากลำบากฝ่ายวิญญาณต่างๆในการสู้รบ และการปรนนิบัติตามพระวาระของพระเจ้า เมื่อนั้นเราก็สามารถชื่นชมกับผลที่เราได้ลงแรงไป เราอาจสรุปได้ว่าเปาโลกำลังพยายามที่จะให้กำลังใจทิโมธีแบบระยะยาว เห็นได้ชัดว่าทิโมธีได้ทนความยากลำบากในการรับใช้มาแล้ว แต่ยังไม่เห็นผลที่เขาได้ลงแรงไปแบบเป็นขึ้นเป็นอัน เปาโลจึงต้องการบอกให้เขาอดทนไว้ ผลนั้นจะมานั่น

2 ทธ 2:7 จงใคร่ครวญถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าได้พูดเถิด เราเห็นคำสั่งอีกประการ ส่วนท้ายของข้อนี้เป็นคำทูลขอ ด้วยองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประทานความเข้าใจให้แก่ท่านในทุกสิ่ง

(ตามภาษาอังกฤษคือ “และขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทานความเข้าใจให้แก่ท่านในทุกสิ่ง”) นี่เป็นคำทูลขอให้พระเจ้าทรงประทานความเข้าใจในสิ่งทั้งปวง ดู สุภายิต 4: 5, 7; 2: 6 ประเด็นสำคัญคือ การใคร่ครวญในสิ่งที่ถูกกล่าวไปแล้วและพระเจ้าจะทรงประทานความเข้าใจในเรื่องนั้นให้เอง

2 ทธ 2:8 คำสั่งอีกข้อปรากฏเมื่อขึ้นย่อหน้าใหม่ ความหมายคือ อย่าลืมเด็ดขาด จงระลึกถึงพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงสืบเชื้อสายจากดาวิด ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ตามข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศนั้น วลีที่พูดถึง “ผู้ทรงสืบเชื้อสายจากดาวิด” เป็นข้อเตือนความจำเราว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ทั้งในตอนนั้นและยังทรงเป็นอยู่เหมือนเดิม วลีที่เปาโลพูดถึง “ตามข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศนั้น” อาจถอดความได้ว่า ‘ตามที่ข้าพเจ้าได้ประกาศแล้ว’

2 ทธ 2:9 เพราะว่าเปาโลได้ประกาศพระคริสต์ ท่านจึงทนทุกข์ “ดังผู้ร้าย” จนถึงกับติดคุกและกำลังจะถูกประหารชีวิต และเพราะเหตุข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าจึงทนทุกข์ ถูกล่ามโซ่ดังผู้ร้าย แต่พระวณะของพระเจ้านั้นไม่มีผู้ใดเอาโซ่ล่ามไว้ได้ เพราะการประกาศข่าวประเสริฐ เปาโลจึงถูกมองว่าเป็นอาชญากร คำที่แปลว่า **ทนทุกข์ (คาคอปาเซโอ)** เป็นคำเดียวกับที่ใช้ในข้อ 3 (“ทนการยากลำบาก”) มันมีความหมายเหมือนเดิมว่าทนความทุกข์ยาก เราเห็นถึงความเหมือนกันของบุคคลทั้งสอง เปาโลกำชับให้ทิโมธีทนความทุกข์ยากเหมือนกับที่ท่านได้เผชิญกับมัน ถึงแม้ว่าตัวท่านถูกล่ามโซ่อยู่ แต่พระวณะของพระเจาก็ไม่ได้ถูกล่ามโซ่ไว้

2 ทธ 2:10 เปาโลจึงกล่าวต่อไปว่า เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยอมทนทุกอย่าง เพราะเห็นแก่ผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้ นั้น เพื่อเขาจะได้รับความรอดด้วย ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ พร้อมทั้งสง่าราศีนิรันดร์ การแปลข้อนี้แบบตรงตัวมากกว่าอาจเป็นดังนี้ ‘เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยอมทนทุกอย่าง เพราะเหตุผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้ นั้น’ มีการประยุกต์ใช้คำว่า **ผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้** สองแบบในพระคัมภีร์ใหม่ แบบแรกและเป็นแบบปกติคือ คำนี้หมายถึงชนชาติอิสราเอลและข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าได้ทรงเลือกสรรพวกเขาไว้ให้เป็นประชากรของพระองค์ ความหมายอีกแบบคือ มัน

หมายถึงคริสตจักรของคนต่างชาติที่ได้รับความรอดออกมาจากชาวโลก ในที่นี้เปาโล
หมายความว่า การที่ท่านถูกข่มเหงและถูกต่อต้านนั้นเป็นเพราะผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้ เห็นได้ชัดว่า
นี่หมายถึงพวกยิว การต่อต้านและการจับกุมท่านส่วนใหญ่แล้วถูกยุยงให้เกิดขึ้นโดยพวกยิว

กระนั้น ท่านก็เต็มใจทนการยากลำบาก “เพื่อเขาจะได้รับความรอดด้วย ซึ่งมีอยู่ในพระ
เยซูคริสต์ พร้อมทั้งสง่าราศีนิรันดร์” ท่านเต็มใจทนความทุกข์ยากต่างๆเพื่อที่เพื่อนร่วมชาติของ
ท่านคือ ชนชาติอิสราเอล จะได้รับความรอด ดู โรม 9:1-3 และ 10:1-3 ท่านออกความเห็นเพิ่ม
เต็มสั้นๆว่าในการได้รับความรอดนั้นมี “สง่าราศีนิรันดร์” รออยู่ เราอาจสรุปได้ว่า เปาโลกำลัง
พยายามให้กำลังใจทิโมธีไม่ให้หนีจากการนำเสนอข่าวประเสริฐต่อพวกยิว

2 ทธ 2:11-13 เปาโลจึงนำเสนอบทกลอนฝ่ายวิญญาณเพื่อสนับสนุนประเด็น
ของท่าน คำนี้เป็นคำสัตย์จริง คือถ้าเราตายกับพระองค์ เราก็จะมีชีวิตอยู่กับพระองค์เช่นกัน 12
ถ้าเราทนความทุกข์ทรมาน เราก็จะได้ครองร่วมกับพระองค์ด้วย ถ้าเราปฏิเสธพระองค์ พระองค์
ก็จะปฏิเสธเราเช่นเดียวกัน 13 ถ้าเราไม่เชื่อ พระองค์ก็ยังคงทรงไว้ซึ่งความสัตย์ซื่อ เพราะพระองค์
จะปฏิเสธพระองค์เองไม่ได้ เพราะเปาโลกล่าวว่าสิ่งที่ท่านได้กล่าวไปแล้วนั้นเป็น “คำสัตย์จริง”
บางคนจึงคิดว่าข้อ 11-13 มาจากเพลงสรรเสริญของคริสตจักรยุคต้น มันมีลักษณะเป็นบทกวี
และเป็นความจริงด้วย ถ้าเราได้ตายแล้วกับพระองค์ เราก็จะมีชีวิตอยู่กับพระองค์แน่นอน การ
ทนทุกข์เพื่อพระองค์จะนำไปสู่การขึ้นครองร่วมกับพระองค์ นอกจากนี้การปฏิเสธพระองค์ก็จะ
ทำให้พระองค์ปฏิเสธเราต่อหน้าคนเหล่านั้นในสวรรค์ด้วย ดู มัทธิว 10:33, มาระโก 8:38 ถึง
แม้ว่าเราไม่สัตย์ซื่อ พระองค์ก็ยังคงทรงสัตย์ซื่ออยู่เหมือนเดิม นอกจากนี้ “พระองค์จะปฏิเสธ
พระองค์เองไม่ได้” พระองค์จะไม่มีวันทำอะไรขัดแย้งกับพระวาระของพระองค์เด็ดขาด

2 ทธ 2:14 เปาโลจึงกำชับทิโมธีว่า จงเตือนเขาทั้งหลายให้ระลึกถึงข้อความเหล่านี้
และกำชับเขาต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ให้เขาได้เถียงกันในเรื่องถ้อยคำ ซึ่งไม่เป็น
ประโยชน์เลย แต่กลับเป็นเหตุให้คนที่ฟังเขาไป ทิโมธีผู้เป็นนักเทศน์ได้รับคำกำชับให้เตือน
ความจำผู้คนในคริสตจักรถึงข้อความเหล่านี้ ส่วนหนึ่งของคำกำชับดังกล่าวก็คือว่า ผู้คนของ

พระเจ้าต้องไม่ได้เถียงกันในเรื่องถ้อยคำซึ่งไม่เป็นประโยชน์อันใด ความหมายก็คือ โต้แย้งกัน ด้วยข้อปลีกย่อยทางศาสนศาสตร์ ความโง่เขลาดังกล่าวมีแต่จะทำลายคนที่ฟัง คำที่แปลว่า เป็นเหตุให้...เขวไป (คาทาस्टรอเฟ) เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ *catastrophe* เปาโลต้องการจะบอกว่าการโต้เถียงกันด้วยเรื่องข้อปลีกย่อยทางศาสนศาสตร์โดยไม่จำเป็นจะเป็นหายนะฝ่ายวิญญาณแก่คนทั่วไป มันจะทำให้พวกเขาไม่มาหาพระเจ้า

2 ทธ 2:15 เปาโลกำชับทิโมธีผู้เป็นศิษยาภิบาลหนุ่มว่า จงหมั่นศึกษาค้นคว้าเพื่อสำแดงตนเองให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ฉบับแปลภาษาอังกฤษสื่อถึงการศึกษาระดับมัธยม ถึงแม้ว่าส่วนท้ายของข้อนี้สื่อความหมายดังกล่าว แต่ความหมายจริงๆก็คือการชวนขวยที่จะสำแดงตัวเราให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้ามากกว่า คำที่แปลว่า ศึกษา (สไปอูคา โซ) มีความหมายว่า ‘เพียรพยายาม’ หรือ ‘ชวนขวย’ ดังนั้นเราจึงถูกกำชับให้ไม่เพียงชวนขวยที่จะสำแดงตัวให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้าเท่านั้น แต่ยังเป็นคนงานที่ไม่ต้องล้าอายุ เปาโลกำลังเตือนสติทิโมธีให้เป็นคนงานที่ไม่ล้าอายุในประวัติการทำงานของตัวเอง ท่านสรุปโดยกล่าวว่า แยกแยะพระวจนะแห่งความจริงนั้นได้อย่างถูกต้อง ตรงนี้เราเห็นชัดเจนถึงพระวจนะของพระเจ้า คำที่แปลว่า แยกแยะ...ได้อย่างถูกต้อง (ออร์ธอดอกซ์) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ทำให้เกิดรอยตัดตรงๆ’ นี่หมายถึงการเข้าใจพระวจนะของพระเจ้าอย่างเหมาะสมและถูกต้อง ช่างไม้ที่ซู่ๆอาจตัดไม้แบบลวกๆหรือตัดไม้มาแบบสั้นๆ ซึ่งไม่อาจเอาไปใช้ประโยชน์อะไรได้ แต่ช่างที่มีฝีมือจะตัดไม้ออกมาได้ขนาดพอดี เราต้องเข้าใจและประยุกต์ใช้พระวจนะของพระเจ้าแบบนั้นเช่นกัน

วลีที่สองและสามของข้อนี้เป็นวลีที่ขยายประโยชน์อริสระประโยคแรกซึ่งใช้คำกริยาในรูปของคำสั่ง (“จงหมั่นศึกษาค้นคว้าเพื่อสำแดงตนเองให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า”) ความหมายของข้อนี้ก็คือ เราควรระมัดระวังที่จะสำแดงตัวเองให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้าในการเป็นคนงานที่ดีและโดยการเข้าใจพระวจนะของพระองค์อย่างถูกต้อง

2 ทธ 2:16-18

เปาโลเปลี่ยนมาพูดถึงคำสั่งอีกประการ โดยคราวนี้มีลักษณะเป็นแง่ลบ แต่จงหลีกเลี่ยงจากถ้อยคำหมิ่นประมาทและไร้ประโยชน์ คำที่แปลว่า หมิ่นประมาท (*เบะเบลอส*) ในบริบทนี้มีความหมายว่า ‘อธรรม’ ดังนั้นคำสั่งนี้ก็คือ จงหลีกเลี่ยงการโต้เถียงที่อธรรมและไร้สาระ ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นเรื่องทางศาสนศาสตร์ ท่านเตือนว่าคำอย่างนั้นย่อมก่อให้เกิดอธรรมมากยิ่งขึ้น เปาโลกล่าวต่อไปว่า 17 และคำพูดของเขาจะแพร่ออกไปเหมือนแผลเนื้อร้าย ในพวกนั้นมีฮีเมเนอัสกับฟีเลทัสเป็นต้น การโต้เถียงแบบไม่รู้จบอันไม่ก่อประโยชน์ดังกล่าวอันที่จริงแล้วก็แพร่ออกไปเหมือนเนื้อเน่าที่ตายแล้ว ซึ่งเป็นความหมายของคำที่แปลว่าเนื้อร้าย (*กักไกรนา*) มันมีแต่จะทำลาย เห็นได้ชัดว่าคนที่ทำเช่นนั้นคือฮีเมเนอัสและฟีเลทัส นี่อาจเป็นฮีเมเนอัสคนเดียวกับที่ถูกเอ่ยถึงใน 1 ทิโมธี 1:20

เปาโลเตือนต่อไปว่า 18 คนทั้งสองนั้นได้หลงจากความจริง โดยพูดว่าการฟื้นจากความตายนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว และได้ทำลายความเชื่อของบางคนเสีย นักเทศน์พวกนั้นในสมัยนั้นจริงๆแล้วเป็นพวกสอนผิด พวกเขาอ้างว่าการเป็นขึ้นจากตายได้ผ่านพ้นไปแล้ว และในการทำเช่นนั้นพวกเขาก็ได้ทำลายความเชื่อของบางคนเสีย นี่ยังเป็นเหตุให้ทิโมธีต้องแยกแยะพระวจนะแห่งความจริงได้อย่างถูกต้อง

2 ทธ 2:19 ถึงแม้ว่าคนพวกนี้จะสอนผิด แต่เปาโลก็เตือนความจำทิโมธีว่า แต่ว่ารากฐานแห่งพระเจ้านั้นอยู่อย่างมั่นคง นี่น่าจะหมายถึง “พระวจนะแห่งความจริง” ที่ถูกเอ่ยถึงในข้อ 15 รากฐานแห่งความเชื่อของเราคือพระวจนะของพระเจ้าที่ไม่เปลี่ยนแปลงและไม่อาจถูกเปลี่ยนแปลงได้ นอกจากนี้พระเจ้ายังทรงเสริมเข้ากับรากฐานนี้อีกด้วย โดยมีตราประทับไว้ว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรู้จักคนเหล่านั้นที่เป็นของพระองค์’ เปาโลพูดถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงรู้จักและได้ทรงประทับตราผู้คนของพระองค์แล้ว ความรอดนั้นมั่นคงพอๆกับตราประทับของพระเจ้าเลยทีเดียว

ดังนั้นในฐานะที่เป็นผู้คนของพระเจ้า (ทุกคนซึ่งออกพระนามของพระคริสต์) เราถูกกำชับให้ละทิ้งความชั่วช้าเสีย คำที่แปลว่า ความชั่วช้า (*อาคิเคีย*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ความ

ไม่ชอบธรรม' นี่สื่อถึงความไม่ชอบธรรมแบบจงใจซึ่งเกือบจะเป็นการกบฏเต็มที เราถูกกำชับให้หลีกเลี่ยงจากมันเสีย

2 ทธ 2:20-21 ต่อไปเปาโลใช้ภาพเปรียบเทียบของพระราชวัง แต่ในบ้านใหญ่หลังหนึ่งๆมิได้มีแต่ภษณะทองและเงินเท่านั้น แต่มีภษณะไม้และภษณะดินด้วย บ้างก็มีเกียรติ และบ้างก็ไร้เกียรติ ในสมัยนั้นภษณะที่ทำด้วยวัสดุต่างๆมิใช่กันเป็นปกติ ในพระราชวังดังกล่าว จอกที่ทำด้วยทองคำหรือเงินถูกสงวนไว้สำหรับให้เจ้าของบ้านได้ใช้งาน นอกจากนี้มีหม้อที่ทำจากดินหรือไม้ซึ่งถูกใช้เป็นที่ล้างชยะด้วย บ้านใหญ่หรือพระราชวังในที่นี้น่าจะหมายถึงงานของพระเจ้าในขอบเขตที่ใหญ่กว่า

21 เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดชำระตัวให้พ้นจากสิ่งเหล่านี้ หมายถึงภษณะที่ไร้เกียรติตรงท้ายข้อที่แล้ว อย่างไรก็ตาม บริบทก่อนหน้าก็บ่งชี้ถึงสิ่งเหล่านี้คือ ถ้อยคำที่หมิ่นประมาทและเหลวไหล, การดำเนินตามทางอธรรม, การสอนผิด และความชั่วช้า ดังนั้นถ้าผู้ใดชำระตัวให้พ้นจากความเปื้อนเหล่านี้ เขาก็จะเป็นภษณะที่มีเกียรติ เมื่อเราชำระชีวิตของเราให้สะอาดจากความบาปและความผิดพลาดต่างๆ เราก็ทำให้ตัวของเราอยู่ในตำแหน่งที่พระเจ้าทรงใช้งานเราได้ โดยการทำเช่นนั้นเราจึงกลายเป็นผู้ที่มีประโยชน์ต่อพระเจ้า

ในการชำระตัวเราให้พ้นจากความมลทินดังกล่าว เราก็จะเป็นผู้ซึ่งคัดไว้แล้ว เหมาะที่นายจะใช้ให้เป็นประโยชน์ และถูกเตรียมไว้พร้อมสำหรับการดีทุกอย่าง การถอดความข้อความนี้แบบถูกต้องก็คือ 'สะอาด, มีประโยชน์ และพร้อมที่จะถูกใช้งานสำหรับงานของนาย' ความหมายหลักก็คือว่า เมื่อเราชำระชีวิตของเราให้สะอาดและมีความเข้าใจพระคัมภีร์อย่างชัดเจน เราก็จะมีประโยชน์สำหรับงานของพระองค์ผู้เป็นนาย ความจริงที่สำคัญยิ่งนี้ชวนให้เรานึกถึงข้อ 15 นั่นคือ การขวนขวายที่จะเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้าในการแยกแยะพระวณะของพระองค์อย่างถูกต้อง

2 ทธ 2:22 เปาโลจึงเสริมคำสั่งสองประการเข้าไปด้วย จงหลีกเลี่ยงเสียจากราคะตัณหาของคนหนุ่ม คำพูดนี้อาจถอดความได้ว่า 'จงหนีจากความปรารถนาต่างๆที่ไม่เป็นผู้ใหญ่'

คนหนุ่มสาวมักมีความปรารถนาต่างๆที่คนที่เป็นผู้ใหญ่แล้วรู้ว่าเป็นเรื่องเหลวไหลหรือโง่เขลา เปาโลสั่งให้ทิโมธีหลีกเลี่ยงจากสิ่งดังกล่าว

แต่จงใฝ่ในความชอบธรรม ในความเชื่อ ความรัก และสันติสุข ความหมายของคำที่แปลว่า **จงใฝ่ (ดีโอ โค)** คือ ‘การไล่ตามอย่างรวดเร็ว’ นั่นคือเราต้องไล่ตามความชอบธรรม ความเชื่อ ความรัก และสันติสุขอย่างกระชั้นชิด

จากนั้นให้เราสังเกตว่าเพื่อนหรือคนที่เราคบหาด้วยนั้นควรเป็นคนแบบใด **ร่วมกับผู้ที่** ออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วย**ใจบริสุทธิ์** กล่าวอีกนัยหนึ่ง ในการขวนขวายที่จะเป็น ภาชนะที่พร้อมสำหรับจะให้นายใช้งานนั้น เราต้องระมัดระวังด้วยว่าคนที่เราคบหาสมาคมด้วย นั้นเป็นคนแบบใด พวกเขาควรเป็นคนที่ (1) ออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า (คือ เป็น คริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้ว) และ (2) มีใจบริสุทธิ์ (คือ ดำเนินชีวิตแบบแยกออกและบริสุทธิ์) นี้ ทำให้เรานึกถึงเพลงสดุดี 1:1

2 ทธ 2:23 คำสั่งต่อไปก็คือ **จงหลีกเลี่ยงจากปัญหาอันโง่เขลาและไม่เป็นสาระ** หาก ถอดความก็คือ ‘จงปฏิเสธคำถามที่โง่เขลาและเบาปัญญา’ คนที่สงสัยชอบตั้งคำถามเสมอ เปาโล กล่าวไว้ว่า จงเพิกเฉยต่อคนเหล่านั้นและไม่ต้องไปตอบเขาด้วยซ้ำ **ด้วยรู้แล้วว่าปัญหาเหล่านั้นก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาทกัน** ความโง่เขลาดังกล่าวมีแต่จะก่อให้เกิดความยุ่งยากและการโต้เถียงยิ่งกว่าเดิม เราจึงเห็นถึงปัญหาที่คอยรบกวนการรับใช้ของทิโมธี เห็นได้ชัดว่าบางคนคอยจีเขาด้วยการโต้เถียงที่ไม่รู้จบ

เมื่อพิจารณาจากบริบทของคริสตจักรยุคต้น เราก็เห็นว่าคนพวกนี้น่าจะเป็นพวกถือลัทธิ ยิวที่พยายามชักจูงคริสตจักรให้ถือพระราชบัญญัติ เปาโลกำชับทิโมธีให้หลีกเลี่ยงคำถามต่างๆที่ โง่เขลาและมีมาเรื่อยๆไม่รู้จักจบสิ้น มีบางเวลาที่เราต้องจัดการกับคำสอนผิด แต่บางครั้งที่เรา ต้องทำก็แค่เพิกเฉยมันเสีย การจะแยกออกกว่าเป็นแบบไหนต้องอาศัยสติปัญญาที่มาจากพระเจ้า

2 ทธ 2:24 เปาโลกล่าวต่อไปด้วยสิ่งที่ถือว่าเป็นคำสั่ง **ฝ่ายผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็น** **เจ้าต้องไม่เป็นคนที่ชอบการทะเลาะวิวาท** คำที่แปลว่า **ทะเลาะวิวาท (มากอ ไม)** มีความหมายว่า

การมีปากเสียงและการทะเลาะเบาะแว้ง เหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้าจึงไม่ควรเป็นคนชอบหาเรื่อง
ในบริบทนี้ ความหมายก็คือการไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการโต้เถียงที่โง่เขลา แต่ผู้รับใช้ขององค์พระ
ผู้เป็นเจ้าถูกบัญชาว่า แต่ต้องมีใจสุภาพต่อคนทั้งปวง เหมาะที่จะเป็นครูและมีความอดทน ความ
หมายก็คือว่า บรรดาผู้รับใช้ของพระเจ้าควรมีใจอ่อนโยนในการทำงานร่วมกับผู้อื่น เต็มใจที่จะ
สอนและอดทนต่อผู้คน คำสั่งนี้ยังมีมาถึงผู้รับใช้ในปัจจุบันด้วย

2 ทธ 2:25 นอกจากนี้เปาโลกำชับว่า ผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าควรสอนด้วย
ความอ่อนสุภาพจงสอนคนเหล่านั้นที่ต่อสู้กับตัวเอง คำที่แปลว่า ความอ่อนสุภาพ (*พราวอเตส*)
หมายถึงคุณสมบัติฝ่ายวิญญาณในการมีอารมณ์ที่กอบปรีย์ด้วยวินัย การเป็นคนอ่อนสุภาพคือ การ
รู้จักควบคุมโทสะและอารมณ์ในแง่ลบต่างๆ ดังนั้นผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจำเป็นต้อง
ควบคุมอารมณ์ของตนให้ได้ขณะที่เขารับมือกับคนเหล่านั้นที่ต่อสู้กับตัวเอง ความหมายก็คือ
การมีวินัยในด้านจิตวิญญาณ, ความคิดและอารมณ์แม้ในยามที่รับมือกับคน โง่ สิ่งที่ขัดแย้ง
กันเองอย่างหนึ่งของการรับใช้ก็คือว่า ขณะที่ศิษยาภิบาลพยายามที่จะช่วยเหลือสมาชิก บางคน
กลับต่อต้านคำปรึกษาตามแบบของพระเจ้าของเขาเสีย กระนั้นในการทำเช่นนั้นพวกเขากลับ
กำลังต่อสู้กับตัวเองเพียงเท่านั้น ในเวลาอันควรพวกเขาก็จะเก็บเกี่ยวผลอันขมขื่นที่เกิดจากการ
กบฏและความโง่ของตน

อัครสาวกท่านนี้กล่าวต่อไปว่า ถ้าพระเจ้าอาจจะทรงโปรดให้เขากลับใจเสียใหม่มารับ
ความจริง เราหวังว่าพระเจ้าจะทรงโปรดให้เขากลับใจเสียใหม่เพื่อที่เขาจะยอมรับความจริงที่
พวกเขาต่อต้าน บริบทที่ใหญ่กว่าพูดถึงคนเหล่านั้นที่คือดังในการยึดถือคำสอนทางศาสนศาสตร์
ที่ผิดๆซึ่งนำไปสู่ความพินาศของตัวเอง อย่างไรก็ตาม เราอาจประยุกต์ใช้ข้อนี้ได้กับคนเหล่านั้น
ที่ยังคือร้อนในการยึดถือวิธีปฏิบัติต่างๆที่อาจทำลายครอบครัวของพวกเขา, ลูกๆของพวกเขา
หรือความมั่นคงของพวกเขา การกบฏต่อผู้นำที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าเป็นการทำให้ตัวเอง
พินาศเสมอ

2 ทธ 2:26 เปาโลจึงสรุปว่า และเขาอาจหลุดพ้นบ่วงของพญามาร ผู้ซึ่งดักจับเขาไว้ ให้ทำตามความประสงค์ของมัน บริบทก็คือว่า คริสเตียนบางคนที่สับสนและต้อดิ่งอาจกลับใจ จากเส้นทางที่พวกเขากำลังมุ่งไปและ “หลุดพ้น” นั่นคือรู้ตัวว่าตนกำลังตกอยู่ในบ่วงของพญามาร คนเหล่านั้นที่ยึดถือทฤษฎีทางศาสนศาสตร์หรือวิถีปฏิบัติที่ผิดๆก็ทำให้ตัวเองตกอยู่ใน สถานการณ์ที่พวกเขาอาจ “ถูกจับ ไปเป็นเชลย” โดยพญามาร “ตามความประสงค์ของมัน” นั่น เป็นความเห็นที่ชวนให้เราลึกลับทีเดียว เราจึงควรชวนขวยที่จะทำตัวให้เป็นที่ชอบพระทัย พระเจ้าโดยการแยกแยะพระวณะแห่งความจริงได้อย่างถูกต้อง มิฉะนั้นเราก็จะตกอยู่ในบ่วง ของพญามารตามที่มันต้องการ หลักศาสนศาสตร์ที่ผิดๆและการมีใจต้อดิ่งเป็นช่องทางที่เปิดสู่ กับดักของพญามารในชีวิตของเรา

ภาพรวมของ 2 ทิโมธี 3: ในเนื้อหาส่วนนี้เปาโลเตือนทิโมธีถึงการละทิ้งความเชื่อที่จะ มา คำเตือนนี้ยังมีมาถึงปัจจุบัน ท่านปิดท้ายบทนี้ด้วยการกล่าวถึงรากฐานแห่งความเชื่อ นั่นคือ การคล้อยใจของพระคัมภีร์

2 ทธ 3:1 อัครสาวกท่านนี้เตือนทิโมธีให้ระวังเรื่องใหม่ แต่จงเข้าใจข้อนี้ด้วย **คือว่า** ในวันสุดท้ายนั้น จะเกิดเหตุการณ์กลียุค คำว่า **สุดท้าย** แปลมาจากคำว่า *เอสคาโตส* คำว่า *eschatology* (คำสอนเกี่ยวกับอวสานกาล) มีที่มาจากคำดังกล่าว ตามหลักศาสนศาสตร์แล้วเราอยู่ในยุคสุดท้ายมาตั้งแต่เหตุการณ์ตรึงกางเขน เราไม่ทราบชัดเจนว่าเปาโลใช้คำว่ายุคสุดท้ายในความหมายนี้หรือในความแบบต่างๆไปมากกว่า โดยอาจหมายถึงช่วงเวลาที่ยากลำบากในสมัยนั้น ความหมายแบบแรกน่าจะถูกใช้ตรงนี้ ไม่ว่าจะในกรณีใด ท่านก็กล่าวว่าวันสุดท้ายจะเป็น “เหตุการณ์กลียุค” คำที่แปลว่า *กลี (ความเลว)* มีความหมายด้วยว่า ‘ยุ่งยาก’ หรือ ‘อันตราย’

2 ทธ 3:2-5 ดังนั้นเปาโลจึงนำเสนอลักษณะเฉพาะตัวสิบเก้าประการอันเป็นแบบฉบับของการละทิ้งความจริงในยุคสุดท้าย เหตุว่าคนจะเป็นคนรักตัวเอง เป็นคนเห็นแก่เงิน เป็นคนอวดตัว เป็นคนจองหอง เป็นคนพูดหมิ่นประมาท เป็นคนไม่เชื่อฟังคำบิดามารดา เป็นคน

อกัตถุญญ เป็นคนไร้ศีลธรรม 3 เป็นคนไม่รักซึ่งกันและกัน เป็นคนไม่ทำตามสัญญา เป็นคน
หาความใส่เขา เป็นคนไม่มีสติตั้งใจ เป็นคนดูร้าย เป็นคนซังคนดี 4 เป็นคนทรยศ เป็นคนมูทะลุ
เป็นคนหัวสูง เป็นคนรักความสนุกสนานยิ่งกว่ารักพระเจ้า 5 เขามีสภาพทางของพระเจ้า
ภายนอก แต่ฤทธิ์ของทางนั้นเขาปฏิเสธเสีย คนอย่างนี้ทำนองผินหน้าหนีจากเขาเสียด้วย

ให้เรามาสังเกตคำบางคำเหล่านี้กัน คำที่แปลว่า คนรักตัวเอง (ฟีลาอูตอส) มีความหมาย
เพิ่มเติมว่า ‘มุ่งแสวงหาประโยชน์ให้แก่ตัวเอง’ หรือ ‘เห็นแก่ตัว’ คำที่แปลว่า เป็นคนเห็นแก่เงิน
(ฟีลารูรอส) มีความหมายตรงตัวว่า ‘คนรักเงิน’ คำที่แปลว่า คนพูดหมิ่นประมาท (บลาสเฟ
มอส) มีความหมายตรงตัวว่า ‘พูดให้ร้าย’ หรือ ‘กล่าวร้ายคนอื่น’

วลีที่เปาโลพูดถึงการเป็นคนไม่รักซึ่งกันและกัน แปลมาจากคำว่า *อาสตอรกอส* และม
ีความหมายว่า ‘ไม่มีความกรุณาหรือความห่วงใยผู้อื่น’ คำที่แปลว่า เป็นคนไม่มีสติตั้งใจ (*อาครา
เตส*) มีความหมายว่า ‘ไม่มีวินัย’ หรือ ‘ไม่รู้จักประมาณ’ นอกจากนี้คำที่แปลว่า เป็นคนมูทะลุ
(*พรอเปเตส*) มีความหมายว่า ‘หุนหันพลันแล่น’ หรือ ‘บูมบ่าม’ นอกจากนี้คำที่แปลว่า เป็นคน
หัวสูง (*ทูฟอโอ*) มีความหมายว่า ‘จองหอง, อวดดี และเย่อหยิ่ง’

คำเหล่านี้และคำอื่นๆที่เหลือ (ซึ่งมีความหมายที่ชัดเจนกว่า) บรรยายถึงวัฒนธรรมที่ต่ำ
ทรามของคนในยุคสุดท้าย หากมันเป็นเช่นนั้น ในสมัยของทิโมธี ในสมัยนี้มันจะยิ่งกว่าขนาด
ไหน โดยมองไม่ใช่จากแง่มุมทางอวสานศาสตร์เท่านั้น แต่จากความชั่วช้าของวัฒนธรรมใน
ปัจจุบันด้วย

เปาโลมีคำสั่งง่ายๆแก่ทิโมธี “จงผินหน้าหนีจากเขา” คำที่แปลว่า ผินหน้าหนี (*อา
ปอตระโพ*) ไม่ใช่คำสั่งเท่านั้นแต่ยังมีความหมายด้วยว่า ‘หลีกเลี่ยง’ หรือ ‘ไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยว’
หลักการที่สำคัญกว่าก็คือว่า ให้เราแยกตัวจากคนเหล่านั้นที่สำแดงถึงทัศนคติเหล่านี้ หรือกล่าว
อีกนัยหนึ่ง เราต้องแยกตัวออกจากชาวโลกซึ่งเต็มไปด้วยความชั่วช้าเหล่านั้น

2 ทธ 3:6 เปาโลขยายความรายการชั่วช้าต่างๆที่ท่านได้กล่าวไปแล้วด้านบน เพราะในบรรดาคนเหล่านั้น มีคนที่แอบไปตามบ้าน แล้วนำหญิงที่บาปปัญหาหน้าด้วยบาปไปเป็นชเลย แล้วพากันหลงใหลไปด้วยตัณหาต่างๆ นอกจากรายการต่างๆด้านบนแล้วยังมีการเพิ่มขึ้นของการทำผิดศีลธรรมด้วย นี่หมายถึงชายไร้ศีลธรรมที่แอบไปตามบ้านเพื่อล่อลวงหญิงที่บาปหน้า อยู่แล้วซึ่งตัวเธอเองก็ถูกนำไปด้วยตัณหาต่างๆ เปาโลกำลังพูดถึงการทำผิดศีลธรรมทางเพศ กับหญิงที่จงจำทำผิดศีลธรรม หากมันเป็นเช่นนั้น ในสมัยนั้น มันก็ยังเป็นเช่นนั้น ในโลกปัจจุบันนี้ด้วย

2 ทธ 3:7 สิ่งที่ขัดแย้งกันก็คือว่า พวกเขาถึงจะเรียนกันอยู่เสมอ แต่ก็ไม่มีใครเรียนรู้ถึงความจริงเลย ชาวโลกคอยส่งเสริมการศึกษาอยู่เสมอ แต่ก็ไม่มีวันยอมรับความจริงเกี่ยวกับพระเจ้า นอกจากนี้พวกเขายังปิดซ่อนกิจกรรมต่างๆที่ผิดศีลธรรมไว้ภายใต้ฉากหน้าของการเป็นผู้มีการศึกษา

2 ทธ 3:8-9 เปาโลเอ่ยถึงนักแสดงกลชาวอียิปต์สองคนที่ต่อต้านโมเสสต่อหน้าฟาโรห์โดยเลียนแบบการอัศจรรย์บางอย่าง แล้วยันเนสกับยัมเบรลต์ได้ต่อต้านโมเสสฉันใด คนเหล่านี้ก็ต่อต้านความจริงฉันนั้น เขาเป็นคนใจทราม และในเรื่องความเชื่อนั้นเขาใช้ไม่ได้เลย ดูอพยพ 7:11-12 ชื่อของพวกเขาซึ่งถูกกล่าวถึง (ยันเนสและยัมเบรลต์) มาจากงานเขียนของชาวอียิว โดยเฉพาะอย่างยิ่งคัมภีร์ทาร์กัมส์ (Targums) ในแบบเดียวกันบรรดาคนอธรรมก็ต่อต้านความจริงในยุคสุดท้ายด้วย เปาโลจัดคนประเภทนี้ว่าเป็นคนที่ปฏิเสธความจริง มีใจทราม และ “ในเรื่องความเชื่อนั้นเขาใช้ไม่ได้เลย” คำที่แปลว่า ใช้ไม่ได้เลย (ฮาคอกิมอส) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ไม่ผ่านการทดสอบ’, ‘ไม่ได้รับอนุวัติ’ และ ‘ถูกปฏิเสธ’ นี่หมายถึงคนทั้งหลายที่ได้ปฏิเสธความเชื่อนั้น

เปาโลกล่าวต่อไปว่า 9 แต่เขาจะก้าวหน้าไปอีกไม่ได้ เพราะความโง่ของเขาจะปรากฏแก่คนทั้งปวง เช่นเดียวกับความโง่ของชายสองคนนั้น ขอขอบคุณพระเจ้าที่คนที่ละทิ้งความจริงเหล่านั้นจะถูกเปิดโปงให้เห็นถึงความโง่เขลาของพวกเขาในที่สุดเหมือนกับพวกนักแสดงกลในวัง

ของฟาโรห์ เปาโลบอกเป็นนัยว่าการละทิ้งความจริงจะไม่ผ่านการทดสอบด้วยเวลา คำสอนผิด จะล้มลงด้วยน้ำหนักของมันเองในที่สุด ความจริงนั้นคงอยู่เป็นนิรันดร์

2 ทธ 3:10-11 เพื่อเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่าง คราวนี้เปาโลเตือนความจำทิโมธีถึงการรับใช้และอุปนิสัยของท่าน แต่ท่านก็ประจักษ์ชัดแล้วซึ่งคำสอน การประพฤติ ความมุ่งหมาย ความเชื่อ ความอดทน ความรัก ความเพียร 11 การถูกข่มเหง การทนทุกข์ยาก ลำบากของข้าพเจ้า ซึ่งได้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้า ณ เมืองอันทิโอก เมืองอิโคนิอุม และเมืองลิสตรา การกดขี่ข่มเหงที่ข้าพเจ้าได้ทนเอา ถึงกระนั้นก็ต้องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้ข้าพเจ้า รอดพ้นจากสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด เปาโลจึงกล่าวว่า ‘ทิโมธีเอ๋ย ท่านก็เห็นแล้วว่าข้าพเจ้าได้ผ่านอะไรมาบ้าง ท่านรู้ว่าข้าพเจ้าได้สอนอะไร ท่านรู้ถึงอุปนิสัยของข้าพเจ้า ท่านรู้จักการรับใช้ของข้าพเจ้า ท่านรู้ถึงการต่อต้านที่ข้าพเจ้าได้เผชิญ’

นอกจากนี้เปาโลยังทบทวนให้เราเห็นถึงการข่มเหงที่ท่านเจอที่เมืองอันทิโอก, อิโคนิอุม และลิสตราด้วย ดู กิจการ 13 และ 14 กระนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงช่วยท่านให้พ้นจากการข่มเหงเหล่านั้นมาทั้งหมด สิ่งที่เปาโลต้องการจะบอกก็คือว่า ท่านได้ผ่านสิ่งเหล่านี้มาแล้ว ทิโมธี ในฐานะคนหนุ่มจึงควรฝึกตัวเองให้สู้ทนสิ่งเหล่านี้เช่นกัน เปาโลได้ทนทุกข์ความยากลำบาก เพื่อพระเยซูคริสต์มาแล้ว ทิโมธีก็ควรทำอย่างนั้นด้วย นี่คือสิ่งที่ท่านต้องการจะสื่อ ท่านได้ทนความยากลำบากมากมายเพื่อพระเยซูคริสต์ คราวนี้ทิโมธีควรทำแบบเดียวกัน

2 ทธ 3:12 ในบริบทดังกล่าวเปาโลเขียนว่า **แท้จริงทุกคนที่ปรารถนาจะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกกดขี่ข่มเหง** นี่เป็นความจริง พระเยซูทรงเตือนเราแล้วในยอห์น 17:14 ว่าชาวโลกเกลียดชังผู้คนของพระเจ้าในตอนนั้นและตอนนี้ก็ยังเป็นเช่นนั้น อยู่เหมือนเดิม พวกเขาได้ข่มเหงพระเยซู ชาวโลกได้ข่มเหงพวกสาวกของพระองค์ พวกเขาได้ข่มเหงเปาโล ทิโมธีก็คาดได้ว่าจะเจอเหมือนกัน สิ่งนี้ก็จะเกิดขึ้นกับพวกเราในปัจจุบันด้วย

2 ทธ 3:13 **แต่คนชั่วและคนเจ้าเล่ห์จะชั่วร้ายมากยิ่งขึ้น ทั้งล่อลวงคนอื่น และก็ถูกคนอื่นล่อลวงด้วย** คำที่แปลว่า **คนเจ้าเล่ห์ (กอลอส)** มีความหมายว่า ‘คนโกงที่พูดเรื่องหลอก

ลวง' นำเสรีภาพที่ความชั่วร้ายและการหลอกลวงมีแต่จะเพิ่มขึ้น วลีที่แปลว่า จะชั่วร้ายมากยิ่งขึ้น (พรอคอกซออุชิน เอเปี ตอ เซอิรอน) มีความหมายตรงตัวว่า 'จะยิ่งแย่งกว่าที่เป็นอยู่ในตอนนี้' นำตกลงตรงที่พวกคนหลอกลวงเองก็จะถูกหลอกด้วย นี่เป็นส่วนหนึ่งและทั้งหมดของระบบของโลก โลกมีแต่จะแย่งชิง วิธีการทำงานของโลกคือ การหลอกลวง มันเป็นองค์ประกอบหลักของแผนการของพญามาร ผู้คนของพระเจ้าคาดได้ว่าจะเจอการต่อต้านเมื่อพวกเขายื่นหยัดและตั้งมั่น นี่เป็นอีกครั้งที่จุดประสงค์ของเปาโลในการเขียนสิ่งต่างๆเหล่านี้ก็คือ เพื่อเตือนและเตรียมตัวทิโมธีให้พร้อมสำหรับการถูกต่อต้าน เห็นได้ชัดว่าทิโมธีเริ่มหวั่นไหวบ้างแล้วและตอนนี้เปาโลก็ตั้งใจที่จะเสริมกำลังเขาให้พร้อมสำหรับสิ่งที่น่าจะเกิดขึ้น

2 ทธ 3:14 เราเห็นถึงคำสั่งที่สองในบทนี้ แต่ฝ่ายท่านจงดำเนินต่อไปในสิ่งที่ท่านเรียนรู้แล้ว และได้เชื่ออย่างมั่นคง ท่านก็รู้ว่าท่านได้เรียนมาจากผู้ใด นี่คือจุดประสงค์หลักในทางปฏิบัติของจดหมายฝากฉบับนี้ เปาโลกำชับทิโมธีให้ดำเนินต่อไป คำที่แปลเช่นนั้น (เมะ โน) มีความหมายด้วยว่า 'ตั้งอยู่' หรือ 'คงอยู่' คำแนะนำหลักที่เปาโลมีแก่ทิโมธีก็คือ จงอยู่ต่อไป จงตั้งมั่นต่อไป จงรับใช้ต่อไป คำว่า *ดำเนินต่อไป* มีความไพเราะในความเรียบง่ายของมัน การรับใช้เป็นศิษยาภิบาลนั้นเต็มไปด้วยปัญหา, ความเศร้าใจ, ความท้อใจ และบางครั้งก็เต็มไปด้วยการข่มเหง ทั้งๆที่เป็นแบบนี้แต่เปาโลก็แนะนำให้ทิโมธีดำเนินต่อไป อย่าเลิกรับใช้ จงสู้ต่อไป ความทุกข์ยากของเปาโลเองและอุปนิสัยฝ่ายวิญญาณของท่านยืนยันสิ่งที่ท่านกล่าว ท่านเคยเจอมาหมดแล้ว แต่ท่านก็ยังไม่วางใจรับใช้ ทิโมธีเอ๋ย จงทำตามแบบอย่างของข้าพเจ้า!

นอกจากนี้เปาโลยังกล่าวด้วยว่าทิโมธีไม่เพียงเข้าใจการรับใช้เท่านั้นแต่ยังเชื่ออย่างมั่นคงด้วย คำที่แปลเช่นนั้น (พิสโต โอ) มีความหมายว่า 'เชื่อมั่น' ทิโมธีรู้ว่าเขาเชื่ออะไรและเชื่อมั่นในสิ่งนั้น นอกจากนี้เขายังรู้ด้วยว่าเขาได้เรียนรู้จากใคร นั่นคือจากเปาโลนั่นเอง นั่นไม่ใช่เรื่องหลักที่เปาโลกังวล แต่สิ่งที่เปาโลกำชับทิโมธีก็คือ จงดำเนินต่อไป!

2 ทธ 3:15 นอกจากนี้เปาโลกลับไปพูดถึงมรดกของทิโมธี ท่านเตือนความจำเขาว่า ตั้งแต่เด็กมาแล้วที่เขาได้รู้พระคัมภีร์ และตั้งแต่เด็กมาแล้ว ที่ท่านได้รู้พระคัมภีร์อันบริสุทธิ์ ซึ่งมี

ฤทธิ์สอนท่านให้ได้ปัญญาถึงความรอดโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ ท่านยกเรื่องที่ทิโมธีได้รับการเลี้ยงดูมาในพระคัมภีร์ และนำเสนอว่าอย่างน้อยทิโมธีก็ได้รับการสั่งสอนในพระคัมภีร์โดยมารดาของเขาตอนที่เขาเป็นเด็ก นอกจากนี้พระคัมภีร์เท่านั้นที่เพียงพอแล้วที่จะทำให้เราฉลาดในเรื่องวิธีที่จะได้รับความรอด ความรอดนั้นเป็นมาโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เพียงอย่างเดียวเท่านั้น

น่าสนใจตรงที่ว่าตอนนั้นทิโมธีมีแต่พระคัมภีร์เดิมในตอนที่เขาเติบโตเป็นหนุ่ม อย่างไรก็ตาม แม้แต่พระคัมภีร์เดิมก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้คนๆหนึ่งมี “ปัญญาถึงความรอด” คำที่แปลว่า **ทำให้ได้ปัญญา** (ซอฟีโซ) ในบริบทนี้มีความหมายว่า ‘ให้ความเข้าใจ’ แน่ทีเดียวที่พระคัมภีร์นั้นเพียงพอแล้วที่จะให้ความเข้าใจเกี่ยวกับความรอด ความรอดนั้นไม่ได้มาจากคริสตจักรเหมือนที่พระศาสนจักร โรมันคาทอลิกสอน มันเป็นมาจากพระคัมภีร์และมีมาโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เป็นหลัก

อีกครั้งที่ในบริบทที่ใหญ่กว่าเปาโลพยายามที่จะให้กำลังใจเปาโลเพื่อที่จะสู้ต่อไป ท่านเตือนความจำเขาว่าตั้งแต่เขาเป็นเด็กเขาได้รับการฝึกอบรมในพระคัมภีร์และในความเข้าใจเกี่ยวกับความรอด ท่านจึงขอให้เขานึกถึงมรดกอันยาวนาน การที่เขาจะเลิกปรับใช้เหมือนที่ถูกบอกเป็นนัยๆมาแล้วก็จะเป็นการดูถูกมรดกดังกล่าว

2 ทธ 3:16 ขณะที่ยังพูดถึงเรื่องพระคัมภีร์อยู่ เปาโลกล่าวต่อไปถึงความจริงขั้นพื้นฐานอย่างหนึ่งของพระคัมภีร์ทั้งเล่ม **พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า** คำที่แปลว่า **การดลใจจากพระเจ้า** (θεοπνευστος) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ที่พระเจ้าหายใจออกมา’ และมีความหมายว่า ‘ที่พระเจ้าตรัส’ เมื่อเราพูด คำพูดก็ถูกเปล่งออกมาพร้อมกับลมหายใจ เราเห็นมีเขียนทั่วพระคัมภีร์ว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้” เยเรมีห์ 30:2 เป็นตัวอย่างที่ชัดเจนที่แสดงถึงถ้อยคำที่พระเจ้าทรงเปล่ง (หายใจ) ออกมา “พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงเขียนถ้อยคำทั้งสิ้นที่เราได้บอกแก่เจ้าไว้ในหนังสือม้วนหนึ่ง” พระเจ้าตรัสแก่เยเรมีห์ (ทรงเปล่งถ้อยคำออกมา) และกำชับให้ผู้พยากรณ์ท่านนี้เขียนมันลงในหนังสือม้วนหนึ่ง แหล่งที่มา

ของพระคัมภีร์จึงมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า เป็นสิ่งที่พระเจ้าตรัส เป็นสิ่งที่พระองค์เปล่ง (หายใจ) ออกมา นั่นจึงได้รับการคลอใจ (ทั้งในด้านถ้อยคำและในด้านข้อความทั้งหมด) พระเจ้าเองทรงเป็นแหล่งที่มาของพระคัมภีร์ พระองค์ทรงคลอใจมัน พระคัมภีร์จึงเป็นความจริงพอๆกับที่พระองค์ผู้ทรงเป็นแหล่งที่มาของมันทรงเป็นความจริง พระเจ้าทรงเป็นความจริง ดังนั้นพระวาระของพระองค์จึงเปิดเผยให้เห็นถึงความจริงด้วย

และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในเรื่องความชอบธรรม คำที่แปลว่า การสอน (*ดิดาสคาเลีย*) มีความหมายว่า ‘การสอน’ คำที่แปลว่า การตักเตือนว่ากล่าว (*เอะเล็กคอส*) มีความหมายว่า ‘การฟ่องใจ’ จากนั้นคำที่แปลว่า การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี (*เอะพานอร โธซิส*) มีความหมายว่า ‘แก้ไขหรือฟื้นฟูให้กลับคืนสู่สภาพดีดั้งเดิม’ สูดทัยพระคัมภีร์มีประโยชน์สำหรับ “การอบรมในเรื่องความชอบธรรม” ความหมายก็คือ การฝึกสอนในสิ่งที่ถูกต้อง พระวาระของพระเจ้ามี่ประโยชน์มากมายจริงๆ มันเป็นแหล่งสำหรับทุกด้านของชีวิตคริสเตียน ไล่ตั้งแต่หลักคำสอนและศาสนศาสตร์ไปจนถึงการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง พระคัมภีร์มีแหล่งที่มาโดยตรงจากพระเจ้า นั่นจึงเป็นเหตุที่ว่าทำไมมันถึงเป็นประโยชน์

2 ทธ 3:17 จุดประสงค์หลักของพระวาระของพระเจ้าคือ เพื่อที่ว่าผู้คนของพระเจ้าโดยทั่วไปและโดยเฉพาะศิษยาภิบาลจะได้เป็นคนดีรอบคอบและพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง เปาโลจึงกล่าวต่อไปว่า เพื่อคนของพระเจ้าจะดีรอบคอบ พร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง พระคัมภีร์มาจากพระเจ้าโดยตรงและเป็นคู่มือสำหรับชีวิตทุกด้านของเรา คำที่แปลว่า ดีรอบคอบ (*ฮาร์ติออส*) มีความหมายว่า ‘ครบถ้วน’ นี่น่าจะหมายถึงความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ สิ่งนี้มาได้โดยทางพระวาระของพระเจ้าเท่านั้น คำที่แปลว่า พร้อม (*เอ็กซาร์ติโซ*) เกี่ยวข้องโดยตรงกับคำที่แล้ว (*ฮาร์ติออส*) มันมีความหมายเพิ่มเติมว่า ‘ถูกเตรียมอย่างครบถ้วน’ ดังนั้นพระวาระของพระเจ้าจึงเตรียมคนของพระเจ้าให้พร้อมอย่างครบถ้วนสำหรับการดีทุกอย่าง

วลี “คนของพระเจ้า” จะต้องถูกเข้าใจในบริบทของ 2 ทิโมธี เปาโลกำลังเขียนถึงทิโมธีผู้เป็นศิษยาภิบาลหนุ่ม ไม่ต้องสงสัยเลยว่าท่านกำลังพูดถึงตำแหน่งนั้นอยู่ พระวณะของพระเจ้าจะนำมาซึ่งความเป็นผู้ใหญ่มากมายวิญญูณและเตรียมเราให้พร้อมสมบูรณ์สำหรับงานรับใช้ นี่เป็นความหมายตามบริบทแวดล้อม อย่างไรก็ตามคำนี้ก็ใช้กับคริสเตียนทุกคนด้วยเช่นกัน

ในการสรุปความบริบทของจดหมายฝากทั้งฉบับจนถึงตอนนี้ เปาโลพยายามที่จะให้กำลังใจทิโมธีให้เขาอยู่รับใช้ต่อไป เราเห็นจากคำพูดเป็นนัยๆของเปาโลว่าทิโมธีเริ่มท้อใจและอาจคิดที่จะเลิกรับใช้แล้ว เปาโลจึงพยายามหนุนใจเขาโดยใช้แบบอย่างของตัวเองในการทนความยากลำบาก นอกจากนี้ท่านยังหนุนใจเขาโดยอ้างถึงแบบอย่างที่เป็นตามแบบของพระเจ้าที่เขามีด้วย สุดท้ายท่านพยายามกระตุ้นเขาด้วยทรัพยากรที่มีค่าสูงสุด คือ พระวณะของพระเจ้า ซึ่งจะเตรียมเขาให้พร้อมสำหรับความจำเป็นใดๆก็ตามที่จะมีขึ้นในการรับใช้

ภาพรวมของ 2 ทิโมธี 4: บทสุดท้ายนี้เปรียบเหมือนบทเพลงอำลาของเปาโล มันเป็นงานเขียนชิ้นสุดท้ายที่มีบันทึกไว้ของอัครสาวกผู้ยิ่งใหญ่ท่านนี้ จุดจบของท่านใกล้เข้ามาแล้ว และท่านก็ทราบดี ท่านจึงนำเสนอ ‘คำกำชับ’ หรือคำสั่งหลายประการแก่ทิโมธี แปะข้อแรกพูดถึงงานรับใช้ของทิโมธี เนื้อหาส่วนหลังของบทนี้มีความเห็นส่วนตัวสุดท้ายของเปาโล นี่เป็นความเห็นที่ถ่ายทอดก่อนจากของเปาโลที่มีถึงทิโมธี อันที่จริงแล้วนี่เป็นข้อเขียนชิ้นสุดท้ายของอัครสาวกผู้ยิ่งใหญ่ท่านนี้ หลังจากงานเขียนชิ้นนี้ไม่นาน ประเพณีเล่าว่าท่านถูกตัดศีรษะเพราะเหตุพระนามของพระคริสต์ ท่านได้ต่อสู้มาเป็นอย่างดีแล้ว ท่านได้วิ่งแข่งจนจบแล้ว ท่านได้รักษาความเชื่อมั่นไว้แล้ว อารมณ์อันดีต้นต้นตรงนี้เกือบจะเป็น โศกนาฏกรรมด้วยซ้ำ

2 ทธ 4:1 อัครสาวกท่านนี้จึงเริ่มบทสุดท้าย เหตุฉะนั้นข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระพักตร์พระเจ้า และพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้จะทรงพิพากษาคนเป็นและคนตาย เมื่อพระองค์เสด็จมาปรากฏและตั้งอาณาจักรของพระองค์ ว่า การถอดความข้อนี้แบบถูกต้องจะอ่านได้ว่า ‘เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าขอเป็นพยานต่อท่านต่อพระพักตร์พระเจ้าและพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้จะทรงพิพากษา

คนเป็นและคนตาย เมื่อพระองค์เสด็จมาปรากฏและตั้งอาณาจักรของพระองค์' คำที่แปลว่า **เสด็จมาปรากฏ** เป็นคำกรีก (*อะฟีฟานะเอีย*) คำที่แปลว่า **คนเป็น** คือ **ซาโอ**

ให้เราสังเกตว่าการพิพากษาเหล่านั้นที่พระเยซูคริสต์จะทรงประทับนั่งเพื่อพิพากษาจะเกิดขึ้น (1) เมื่อพระองค์เสด็จมาปรากฏ และ (2) ในอาณาจักรของพระองค์ นี่น่าจะหมายถึง บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ซึ่งเห็นได้ชัดว่ามีขึ้นหลังการรับขึ้นของผู้เชื่อบัพทิสมา 2 โครินธ์ 5:10 จากนั้นเมื่อพระเยซูคริสต์ทรงสถาปนาอาณาจักรของพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมาครั้งที่สอง ก็จะมีการพิพากษาบรรดาประชาชาติและชนชาติอิสราเอลที่เป็นขึ้นจากตาย ดู มัทธิว 25:31-46 และดาเนียล 12:2 ไม่ว่าจะในกรณีใด พระองค์ก็ทรงเป็นผู้พิพากษาที่ชอบธรรม

2 ทธ 4:2 จงประกาศพระวอนะ ให้ชะม้กเขม้มนที่จจะทำการท้งในขณะที่มีโอกาสและไม่มีโอกาส จงว่ากล่าว ห้ามปราม และตักเตือนด้วยความอดทนทุกอย่างและการสั่งสอน อัครสาวกท่านนี้เริ่มคำสั่งหลายประการซึ่งในคำสั่งเหล่านี้ท่านกำชับทิโมธี คำสั่งแรกคือ “จงประกาศพระวอนะ” คำที่แปลว่า **ประกาศ** (*เครุส โซ*) มีความหมายว่า ‘ประกาศถึงการมาของบุคคลสำคัญ’, ‘ประกาศให้ทราบ’ และ ‘ประกาศต่อสาธารณชน’ งานรับใช้หลักของศิษยาภิบาลคือการประกาศพระวอนะ

จากนั้นท่านเสริมว่า “ให้ชะม้กเขม้มนที่จจะทำการท้งในขณะที่มีโอกาสและไม่มีโอกาส” มีหลายความหมายที่ถูกสื่อผ่านคำที่แปลว่า **ชะม้กเขม้มน** (*อะเฟิสเตมิ*) ซึ่งอาจมีความหมายว่า ‘เตรียมพร้อม’ หรือมันอาจมีความหมายด้วยว่า ‘พร้อมใช้งาน’ ความหมายแรกน่าจะใช่มากกว่า

คำที่แปลว่า **ในขณะที่มีโอกาส** (*อะอู ไค โรส*) มีความหมายว่า ‘สะดวก’ หรือ ‘ถูกเวลา’ คำที่แปลว่า **ไม่มีโอกาส** (*อา ไค โรออส*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ไม่มีเวลา’ และมีความหมายเพิ่มด้วยว่า ‘ไม่สะดวก’ หรือ ‘ไม่ถูกกาลเทศะ’ มีบางเวลาที่ให้เราประกาศได้ง่ายๆและมีบางเวลาที่ จะประกาศที่นั่นก็ยากหนักหนา ไม่ว่าจะในกรณีใด ความหมายหลักก็คือ จงเตรียมพร้อมที่จะประกาศไม่ว่าจะเป็นอย่างไรก็ตาม

คำสั่งต่อไปคือ **จงว่ากล่าว** คำที่แปลเช่นนั้น (*อะเล็ทโก*) มีความหมายหลายประการได้ตั้งแต่ ‘ฟองใจ’, ‘หักล้าง’ ไปจนถึง ‘แก้ไข’ ผู้ประกาศข่าวประเสริฐบางครั้งก็ต้องแก้ไขคำสอนผิดหรือหลักปรัชญาที่ผิดๆ เขาต้องประกาศโดยอาศัยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยเพื่อที่จะฟ่องใจผู้ฟังเกี่ยวกับความจำเป็นฝ่ายวิญญาณในขณะนั้น

จากนั้นเปาโลกำชับทิโมธีให้**ห้ามปราม**ในการเทศนาของเขา คำที่แปลเช่นนั้น (*อะทีติ มาออโอ*) มีความหมายว่า ‘ตักเตือน’ หรือ ‘เตือนสติ’ การเทศนาตามพระคัมภีร์มักจะเกี่ยวข้องกับการเตือนสติให้ผู้ศรัทธาของพระเจ้าทำสิ่งที่พวกเขาควรกระทำและเป็นอย่างที่เขาควรจะเป็น

สุดท้ายเปาโลกำชับทิโมธีให้**ตักเตือน** คำที่แปลเช่นนั้น (*พาราคาละโอ*) ในบริบทนี้มีความหมายในปัจจุบันว่า ‘ให้กำลังใจ’ ศิษยาภิบาลต้องเอาใส่ใจต่อความจำเป็นต่างๆ ของสมาชิกของตนเสมอ จะมีคนที่ต้องการคนคอยให้กำลังใจเสมอ แม้ที่เดียวที่พระวณะของพระเจ้าเต็มไปด้วยพระสัญญาอันมีค่าต่างๆ ที่คอยให้กำลังใจเรา เราจึงถูกสอนให้ให้กำลังใจผู้คนเช่นนั้นในการเทศนา

ในเรื่องนี้เปาโลเสริมด้วยคุณสมบัติเพิ่มเติม “ด้วยความอดทนทุกอย่างและการสั่งสอน” นักเทศน์ตามพระคัมภีร์ต้องมีความอดทนและทนต่อความอ่อนแอของสมาชิกของตนและสั่งสอนพวกเขา คำที่แปลว่า **ความอดทน** (*มาครอธูเมีย*) หมายถึงการมีความอดทนในการปฏิบัติกับผู้ศรัทธา อีกครั้งคำที่แปลว่า **การสั่งสอน** (*ดีคาเค*) มีความหมายว่า ‘การสอน’ ดังนั้นศิษยาภิบาลจึงถูกกำชับให้เทศนาพระวณะไม่เพียงเพื่อฟ่องใจ, เตือนสติและให้กำลังใจสมาชิกของตนเท่านั้น แต่ให้ทำเช่นนั้นด้วยความอดทน โดยสอนพวกเขาถึงสิ่งที่พวกเขาจำเป็นต้องเข้าใจด้วย การใส่ความอดทนและการให้กำลังใจเข้าไปในคำเทศนาจะไม่เพียงเพิ่มประสิทธิภาพงานรับใช้ของศิษยาภิบาลเท่านั้น แต่ยังจะช่วยยึดอายุมันออกไปอีกด้วย ความจริงอาจเป็นเรื่องที่เจ็บปวดและแทงใจดำ แม้จะเป็นความจริงตามพระคัมภีร์ก็ตาม ศิษยาภิบาลที่มีปัญญาคือผู้ที่เจือคำเทศนาของเขาด้วยความอดทน, การสั่งสอนและการให้กำลังใจ

2 ทธ 4:3 เปาโลเห็นล่วงหน้าถึงเวลาที่จะมาซึ่งคนในคริสตจักรจะ “ทนต่อคำสอนอันถูกต้องไม่ได้” ท่านจึงเขียนว่า เพราะจะถึงเวลาที่คนจะทนต่อคำสอนอันถูกต้องไม่ได้ แต่เขาจะรวบรวมครูไว้ให้สอนในสิ่งที่เขาชอบฟัง ตามความปรารถนาของตนเอง คนเหล่านั้นจะรวบรวมครูที่จะนำเสนอสิ่งต่างๆที่ตรงกับความชอบและความสนใจของตนเอง ในบริบทนี้วลีที่แปลว่า **ชอบฟัง** (ในภาษาอังกฤษคือ “มีหูที่คัน”) (*เคนธอเมะนอย เทน อาคอบเน*) จริงๆแล้วมีความหมายได้ว่า ครูที่เกาหูที่คันของพวกเขา ความหมายก็คือ หูที่อยากได้รับความสบายจากนักเทศน์ที่ทำให้หูของพวกเขาพอใจโดยการเกาให้หายคัน นี่อาจทำให้เรานึกถึงสุนัขที่คนเลี้ยงไว้ที่มาหาเจ้าของเพื่อให้เขาเกาหูให้มัน เปาโลเตือนว่าวันนั้นจะมาเมื่อบรรดาคริสเตียนแต่ปากจะค้นหาบรรดานักเทศน์ที่จะเทศนาให้ถูกหูพวกเขา นี่คล้ายกับที่อิสยาห์เขียนไว้ “จงพูดสิ่งราบรื่นแก่เรา จงพยากรณ์มายา” (อิสยาห์ 30:10)

2 ทธ 4:4 และเขาจะบ้ายหูจากความจริง หันไปฟังเรื่องนินยิต่างๆ การละทิ้งความจริงเป็นเหมือนถนนเส้นหนึ่งที่ได้สองทาง ไม่เพียงต้องมีครูสอนเท็จเท่านั้น แต่ต้องมีคนเหล่านั้นที่ยินดีทนและรับคำสอนเท็จได้ด้วย เปาโลพยากรณ์ถึงวันนั้นที่สมาชิกในคริสตจักรจะเต็มใจตามหานักเทศน์ที่แทนที่จะเทศนาความจริง กลับหันไปหานินยิต่างๆแทน คำที่แปลเช่นนั้น (*มูธอส*) มีความหมายว่า ‘เรื่องแต่งขึ้นมา’ หรือแม้แต่ ‘ความเท็จ’ เลยด้วยซ้ำ มันเป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ *myths* เรื่องตลกร้ายก็คือว่า ตลอดทุกยุคทุกสมัย บรรดาผู้ฟังที่ละทิ้งความจริงเต็มใจที่จะฟังหลักปรัชญาเทียมเท็จ, มโนคติจอมปลอม, ศาสตร์เทียม และศาสนศาสตร์เทียมเท็จ (คือนินยิต่างๆ นั่นเอง) แทนที่จะฟังความจริงแห่งพระวาระของพระเจ้า หากในสมัยนั้นเป็นแบบนี้ สมัยนี้ก็ยิ่งเป็นเช่นนั้นอย่างแน่นอน เปาโลจึงเตือนทิโมธีถึงเรื่องดังกล่าว

2 ทธ 4:5 เปาโลจึงเพิ่มคำสั่งอีกสี่เรื่องเข้าไปด้วย (1) ฝ่ายท่านจงระวังระไวอยู่ใน **การตั้งปวง** คำที่แปลว่า **ระวังระไว** (*เน โฟ*) มีความหมายว่า มีใจจดจ่อ มีวินัยทางความคิด และมีสติตื่นตัวต่อสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น: ในเรื่องฝ่ายวิญญาณ ปรัชญา ศาสนศาสตร์ ฯลฯ ความหมายก็คือ การรู้ตัวตลอดเวลาว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นอยู่ในการสู้รบ

ท่านเสริมต่อไปว่า (2) **จงอดทนต่อความทุกข์ยากลำบาก** คำที่แปลเช่นนั้น (*คาคอปาเระ โอ*) เป็นคำเดียวกับที่แปลว่า “**จงทนการยากลำบาก**” ใน 2 ทิโมธี 2:3 ความหมายในที่นี้ก็คือ การทนความยากลำบากในการรับใช้ แม้ไม่ต้องเจอกับการข่มเหง แต่การรับใช้ในหน้าที่ศิษยาภิบาลก็มักเป็นเรื่องยากลำบากพร้อมด้วยปัญหาต่างๆ เปาโลจึงเตือนสติทิโมธีอีกครั้งให้พร้อมที่จะทนความยากลำบากในงานของพระเจ้า

จากนั้นท่านกำชับเขาว่า (3) **จงทำหน้าที่ของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ** ทิโมธีได้รับคำสั่งให้นำวิญญาณผู้คนมาถึงพระคริสต์ ทว่าพระคัมภีร์ใหม่ คำสั่งก็คือ ให้คริสเตียนทุกคนไปนำวิญญาณผู้อื่นมาถึงพระคริสต์ คือยังเป็นเช่นนั้นสำหรับศิษยาภิบาล เป็นคำสั่งหนึ่งในบัญญัติของพระคริสต์ ซึ่งไม่ใช่ทางเลือกหรือ ‘ของประทาน’ เราได้รับ *บัญชา* ให้ทำหน้าที่ของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ บางคนได้รับการทรงเรียกให้มารับใช้เต็มเวลาในงานประกาศข่าวประเสริฐ บางคนอาจมีของประทานในเรื่องนี้มากกว่าคนอื่น แต่ทุกคนก็ได้รับคำสั่งให้ออกไปประกาศข่าวประเสริฐ โดยเฉพาะอย่างยิ่งศิษยาภิบาล

สุดท้ายเปาโลได้ออกคำสั่งฝ่ายวิญญาณอันสุดท้ายที่เป็นลายลักษณ์อักษรในจดหมายฝากฉบับนี้และจริงๆ แล้วก็เป็นคำสั่งสุดท้ายในการรับใช้ของท่านด้วย นั่นคือ (4) **และจงกระทำการรับใช้ของท่านให้สำเร็จ** คำที่แปลว่า **จงกระทำ...ให้สำเร็จ** (*พลεροพอเระ โอ*) มีความหมายว่า ‘ทำต่อไปจนจบ’ ความหมายก็คือ จงกระทำงานรับใช้ของท่านให้เสร็จสมบูรณ์ จงทำสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงเรียกให้ท่านกระทำ จงทำงานให้เสร็จ หรืออย่าเลิกนั่นเอง นี่สื่อให้เห็นว่าทิโมธีอาจคิดที่จะเลิกรับใช้เป็นศิษยาภิบาลเพราะปัญหาและความกดดันต่างๆ ที่มีในตำแหน่งดังกล่าว

2 ทธ 4:6 คราวนี้เปาโลเริ่มพูดถึงความตายของท่านที่จะมาถึงในไม่ช้า ให้เราสังเกตอารมณ์ที่ลึกซึ้งและความจริงจังในข้อความต่อไปนี้ **เพราะว่าบัดนี้ข้าพเจ้าพร้อมที่จะเป็นเครื่องบูชาแล้ว** คำที่แปลว่า **พร้อมที่จะเป็นเครื่องบูชาแล้ว** (*สเป็น โค*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ถูกเทออกเป็นเครื่องดื่มบูชา’ วลีนี้อาจแปลตรงตัวได้ว่า ‘เพราะว่าบัดนี้ข้าพเจ้าพร้อมที่จะถูกเทออกแล้ว’ นี่อาจหมายถึงการหลั่งเลือดของท่านที่จะเกิดขึ้นในไม่ช้า ท่านกล่าวต่อไปว่า **และเวลาที่**

ข้าพเจ้าจะจากไปนั้นก็ใกล้จะถึงแล้ว เห็นได้ชัดว่าเปาโลกำลังหมายถึงเวลาที่ท่านจะจากร่างกายนี้ไปและไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า เวลาที่ท่านจะจากไปนั้นอาจเปรียบได้กับเวลาออกเดินทางของเรือลำหนึ่ง คำที่แปลว่า **จากไป** (*อานาตุซิส*) มีความหมายว่า ‘ถอนเชือกผูกเรือที่กำลังจะแล่นออกไปในทะเล’ การออกจากท่าแห่งชีวิตของท่านนั้นถูกกำหนดเวลาไว้แล้วและท่านก็ทราบดี

2 ทธ 4:7 ให้เราสังเกตจิตสำนึกผิดชอบที่โปรงใสและความสำเร็จฝ่ายวิญญาณของเปาโลขณะที่ท่านจะเสียชีวิตวันนั้น **ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างเต็มกำลัง** ท่านได้เข้าสู่รบและมีชัยชนะแล้ว น่าสนใจตรงที่เปาโลได้กำชับให้ทิโมธีทำแบบเดียวกันใน 1 ทิโมธี 6:12 “จงต่อสู้อย่างเต็มกำลังเพื่อความเชื่อ” นี่เป็นภาพเปรียบเทียบที่แสดงถึงการต่อสู้อย่างเต็มกำลังของนักกีฬา เช่น นักมวยปล้ำสมัยกรีกและโรมัน ท่านเสริมต่อไปว่า **ข้าพเจ้าได้แข่งขันจนถึงที่สุด** นี่หมายถึงการวิ่งแข่งมาราธอนจนจบ ท่านไม่ได้ถอนตัวออกจากการแข่งขัน ท่านไม่ได้ล้มเลิก ท่านได้วิ่งแข่งจนจบแล้ว สุดท้ายท่านเขียนว่า **ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อไว้แล้ว** ท่านได้ปกป้องความเชื่อที่ไว้อย่างตั้งใจ นี่หมายถึงคนที่พิทักษ์รักษาทรัพย์สินที่ผู้อื่นฝากไว้ ไม่มีสักครั้งที่ท่านปล่อยให้มันถูกพญามารฉกฉวยไป

2 ทธ 4:8 **ตั้งแต่นี้ไป มงกุฏแห่งความชอบธรรมก็เตรียมไว้สำหรับข้าพเจ้าแล้ว** ความหมายก็คือ มงกุฏดังกล่าวได้ถูกเก็บไว้สำหรับเปาโลแล้ว คำที่แปลว่า **มงกุฏ** คือ *สตะฟานอส* ซึ่งคือมงกุฏดอกไม้ที่มอบให้แก่ผู้ชนะการแข่งขันกีฬาของกรีกโบราณ (ต่างจาก *เคียเคมา* ซึ่งเป็นมงกุฏของกษัตริย์) ในที่นี้เปาโลพูดถึงหนึ่งในหลายมงกุฏที่เห็นได้ชัดว่าจะถูกมอบให้ที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ นอกจากนี้ให้เราสังเกตว่ามงกุฏที่จะถูกมอบให้สำหรับการรับใช้อย่างสัตย์ซื่อถูกเรียกว่า “มงกุฏแห่งความชอบธรรม” นั่นไม่ใช่เรื่องบังเอิญ มันเป็นแบบอย่างของความชอบธรรมสำหรับการที่ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์จะทำงานรับใช้ที่ตนได้รับจากองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของตนจนสำเร็จอย่างสัตย์ซื่อ

เปาโลกล่าวถึงพระองค์ผู้ที่จะทรงประทานมงกุฏนี้ให้แก่ท่าน **ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้พิพากษาอันชอบธรรม จะทรงประทานแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น** พระเยซูคริสต์เจ้าของเราทรงถูก

เรียกว่า (1) ผู้พิพากษา (ดู ยอห์น 5:22) และ (2) ทรงเป็นผู้ชอบธรรม พระองค์ทรงชอบธรรมและจะทรงพิพากษาอย่างชอบธรรม เมื่อทบทวนถึงชีวิตการรับใช้ของเปาโลที่มีต่อพระองค์ ท่านทราบว่าพระเยซูจะทรงประทานมงกุฎแห่งความชอบธรรมให้แก่ท่านอย่างชอบธรรม

และมีโซ่แก่ข้าพเจ้าผู้เดียวเท่านั้น แต่จะทรงประทานแก่คนทั้งปวงที่รักการเสด็จมาของพระองค์ น่าสังเกตว่ามงกุฎนี้ไม่ได้ถูกสัญญาแก่คนเหล่านั้นที่รอคอยการเสด็จมาของพระองค์เท่านั้น แต่แก่คนเหล่านั้นที่รักการเสด็จมาของพระองค์ด้วย ข้อความนี้สื่อชัดเจน เราต้องรักผู้พิพากษาผู้ทรงชอบธรรมที่เรารอคอยและรักการเสด็จมาปรากฏของพระองค์ (ดู 1 ยอห์น 3:2) นี่เป็นอีกครั้งที่การใช้คำว่า *ความชอบธรรม* ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ พระเยซูคริสต์และทุกสิ่ง que แสดงถึงพระองค์ล้วนชอบธรรม คนที่รักการเสด็จมาของพระองค์เป็นผู้ที่รักความชอบธรรมด้วย (น่าสนใจคือคำที่แปลว่า *การเสด็จมา* (*เอะพิฟาเนะเอีย*) ซึ่งเป็นที่มาของคำว่า *epiphany*)

2 ทธ 4:9 เปาโลกำชับให้ทิโมธีมาหาท่านที่กรุงโรมโดยไว จงพยายามมาหาข้าพเจ้าโดยเร็ว คำว่า *พยายาม* สื่อถึงการรีบเร่ง

2 ทธ 4:10 ข้อพระคัมภีร์ที่น่าเศร้าที่สุดข้อหนึ่งในพระคัมภีร์ถูกนำเสนอตรงนี้ เพราะว่าเดมาสได้หลงรักโลกปัจจุบันนี้เสียแล้ว และได้ทิ้งข้าพเจ้าไปยังเมืองเธสะโลนิกา เครสเซนส์ได้ไปยังแคว้นกาลาเทีย ทิตัสได้ไปยังเมืองดาลมาเทีย เดมาสซึ่งถูกเอ่ยถึงหลายครั้งในจดหมายฝากของเปาโล ตอนนี้ได้ละทิ้งท่านไปเสียแล้ว ให้เราสังเกตคำพูดที่น่าเศร้าและทำให้เราเห็นภาพอันน่าสมเพช “ได้หลงรักโลกปัจจุบันนี้เสียแล้ว”

คำที่แปลว่า *โลก* (*ไอโอน*) อาจแปลได้ด้วยว่า ‘ยุค’ ตอนที่เปาโลเขียนถึงฟีเลโมนตอนใกล้สิ้นสุดการติดคุกครั้งแรกของท่าน ตอนนั้นท่านเอ่ยถึงเดมาสว่าเป็นเพื่อนร่วมงานของท่าน (ฟีเลโมน 24) ในช่วงระหว่างการถูกจับกุมซ้ำแล้วซ้ำอีกของเปาโล เดมาสได้ทิ้งอัครสาวกผู้ยิ่งใหญ่ท่านนี้ไป ที่เศร้ายิ่งไปกว่านั้นคือแรงจูงใจของเขา นั่นคือ “ได้หลงรักโลกปัจจุบันนี้เสียแล้ว” น่าเศร้าที่คริสเตียนมากมายละทิ้งงานของพระเจ้าเพราะพวกเขายังรักโลกอยู่ เราทราบน้อยมากเกี่ยวกับเครสเซนส์ แต่เชื่อกันว่าเขาเป็นหนึ่งในสาวกเจ็ดสิบคนของพระเยซู ไม่ว่าจะใน

กรณีใดเขาได้จากกรุงโรมไปแล้วและไปยังแคว้นกาลาเทีย เราไม่ทราบว่าจะทำไมติดขัดถึงได้เดินทางไปยังเมืองดาลมาเทียนอกจากว่าเขาได้ไปที่นั่นจริงๆ เมืองดาลมาเทียน่าจะเทียบได้กับแอลบาเนียในปัจจุบัน

2 ทธ 4:11-12 เปาโลออกความเห็นส่วนตัวด้วยใจละห้อยต่อไป ลูกคนเดียวเท่านั้นที่อยู่กับข้าพเจ้า จึงไปตามมาระโกและพาเขามาด้วย เพราะเขาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าสำหรับการรับใช้นี้ เราทราบว่าลูกอยู่กับเปาโล เราไม่ทราบว่าเขาคิดคุยด้วยกันกับท่านหรืออยู่ใกล้ๆ ในกรุงโรม แต่ไม่ต้องสงสัยเลยว่า การที่เขาอยู่ด้วยนั้นเป็นกำลังใจแก่เปาโลจริงๆ ในที่นี้เรายังเห็นถึงการคืนดีกันอันน่าทึ่งด้วย ในกิจการ 15:37-40 เปาโลปฏิเสธที่จะพาอห์นมาระโกไปด้วยในการเดินทางเพื่อประกาศรอบที่สามของท่าน เพราะก่อนหน้านี้เขาได้ล้มเลิกกลางคัน แต่บัดนี้ในช่วงเวลาที่มีคมที่สุดของชีวิตเปาโล ท่านขอให้ตามมาระโกมาด้วย ไม่ต้องสงสัยเลยว่า นับแต่นั้นเป็นต้นมาเขาได้พิสูจน์ตัวเองให้เปาโลเห็นแล้ว เปาโลยังถือว่าเขาเป็นเพื่อนร่วมงานของท่านด้วยในฟีเลโมน 24

ท่านกล่าวเสริมว่า **12** ข้าพเจ้าได้ส่งทีกักัสไปยังเมืองเอเฟซัสแล้ว ทีกักัสถูกเอ่ยถึงเจ็ดครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ โดยทุกครั้งเกี่ยวข้องกับงานรับใช้ของเปาโลทั้งสิ้น ในโคโลสี 4:7 เปาโลเรียกเขาว่าเป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อ เป็นไปได้ว่าเขาอาจเป็นผู้นำส่งจดหมายฝากฉบับนี้ไปยังเมืองเอเฟซัสและทิโมธี

2 ทธ 4:13 เปาโลยังมีคำขอส่วนตัวเพิ่มเติมอีก เมื่อท่านมาจงเอาเสื้อคลุมซึ่งข้าพเจ้าได้ฝากไว้กับคารปัสที่เมืองโตรอัสมาด้วย พร้อมกับหนังสือต่างๆ และสิ่งที่สำคัญที่สุดคือหนังสือที่เขียนบนแผ่นหนัง เปาโลร้องขอเสื้อคลุม เราจึงเห็นถึงสภาพอันแร้นแค้นภายในห้องขังของท่าน คุณมารีย์ไทน์เป็นคุณได้ติดตามความหมายนั้นจริงๆ เห็นได้ชัดว่าคุณหนาวกำลังใกล้เข้ามา และเปาโลต้องการเครื่องนุ่มห่มเพิ่มเติม ช่างเป็นความเห็นที่น่าเศร้าจริงๆ อัครสาวกผู้ยิ่งใหญ่ท่านนี้ และอาจเป็นนักนำวิญญาณ, มิชชันนารี และผู้ก่อตั้งคริสตจักรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดด้วยกำลังตกอยู่ในสภาวะดังกล่าว จริงแท้ทีเดียวท่านกำลังเผชิญกับความทุกข์ยากอย่างแสนสาหัสเพราะ

พระนามของพระเยซูเหมือนอย่างที่เราองค์ได้ทรงสัญญาไว้จริงๆ ดู กิจการ 9:16 และ 2 ทิโมธี 3:12

ท่านยังขอให้ทิโมธีนำ “หนังสือ” และหนังสือที่เขียนบนแผ่นหนังมาด้วย หนังสือแบบแรกน่าจะเป็นหนังสือที่ทำด้วยกระดาษปาปิรุส และอาจเป็นพระธรรมบางเล่มในพระคัมภีร์ใหม่หรือเอกสารคริสเตียนอื่นๆ หนังสือแบบหลังน่าจะเป็นพระคัมภีร์เดิมที่เห็นได้ชัดว่าเปาโลถูกห้ามมิให้อ่านในคุก เปาโลตั้งใจว่าจะใช้เวลาในคุกให้เป็นประโยชน์ ท่านกระหายหาพระวจนะของพระเจ้าที่เป็นลายลักษณ์อักษร

2 ทธ 4:14-15 มีการเอ่ยถึงอเล็กซานเดอร์อีกครั้งซึ่งเขาน่าจะเป็นคนเดียวที่ถูกล่าวถึงใน 1 ทิโมธี 1:20 และกิจการ 19:33 อเล็กซานเดอร์ช่างทองแดงนั้นได้ประทุษร้ายข้าพเจ้าอย่างสาหัส ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงตอบแทนเขาให้สมกับการกระทำของเขา’ ไม่ว่าจะในกรณีใด อเล็กซานเดอร์ก็เป็นศัตรูของเปาโลและเป็นศัตรูต่องานรับใช้ของท่าน ท่านจึงเตือนทิโมธีว่า **15** ท่านจงระวังเขาให้ดีด้วย เพราะเขาได้คัดค้านถ้อยคำของเราอย่างรุนแรง หากเขาเป็นคนเดียวที่ถูกล่าวถึงใน 1 ทิโมธี 1:20 ในข้อนั้นก็มีการบอกเป็นนัยว่าเขาเป็นคนที่ละทิ้งความจริงไปแล้ว โดยอาจเป็นหนึ่งในพวกถือลัทธิยิวก็ได้ ไม่ว่าเขาจะเป็นใคร เขาก็สร้างความยุ่งยากให้กับงานรับใช้ของเปาโลเป็นอย่างมาก

2 ทธ 4:16-17 เราเห็นถึงความน่าสงสารของเปาโลในที่นี้ ในการแก้คดีครั้งแรกของข้าพเจ้านั้น ไม่มีใครเข้าข้างข้าพเจ้าสักคนเดียว เขาได้ละทิ้งข้าพเจ้าไปหมด ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าว่า ขอโปรดอย่าให้พวกเขาต้องได้รับโทษเลย ในการแก้คดีครั้งแรกของเปาโล ไม่มีใครอยู่เคียงข้างท่านเลย ทุกคน (อาจยกเว้นลูกา) ละทิ้งท่านไปหมด นี่ทำให้เรานึกถึงการพิจารณาคดีองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา กระนั้นจิตใจที่เปี่ยมด้วยความเมตตาของเปาโลก็ถูกเผยให้เห็นเพราะท่านหวังว่าการที่พวกเขาละทิ้งท่านไปนั้นจะไม่ใช่เหตุให้พวกเขาต้องรับโทษ ไม่มีการพูดถึงว่าบรรดาพี่น้องของคริสตจักรที่กรุงโรมอยู่ที่ไหนในขณะนั้น การที่พวกเขาไม่อยู่นั้นก็แสดงให้เห็นชัดเจนอยู่แล้ว เห็นได้ชัดว่าพวกเขาจะอายุต่อโซ่ตรวนของท่าน (2 ทิโมธี

1:16) เห็นได้ชัดว่าเปาโลได้แก้คดีครั้งแรกที่กรุงโรมไปแล้ว นี่ถือว่าการแก้คดีครั้งต่อไปและอาจเป็นครั้งสุดท้ายของท่าน โกลีจะถึงอยู่แล้ว

อย่างไรก็ตามท่านก็สรรเสริญพระเจ้า 17 แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทับอยู่กับข้าพเจ้า และได้ทรงประทานกำลังให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงประกาศพระวจนะได้อย่างเต็มที่ เพื่อให้คนต่างชาติทั้งปวงได้ยิน ดังนั้นข้าพเจ้าจึงรอดพ้นจากปากสิงโตนั้น ช่วงเป็นการตระหนักรู้ที่แสนวิเศษ ถึงแม้ว่าคนอื่นอาจทอทั้เราในเวลาที่เราเดือดร้อนและอัจนหนทาง แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่เคยทอดทิ้งเราเลย นี่น่าจะทำให้เปาโลนึกถึงคำตรัสของพระเยซู “เราไม่ละทิ้งท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย” ในยามที่คนอื่น ๆ ทอทั้ไปหมด พระองค์จะทรงอยู่เคียงข้างคนเหล่านั้นที่สัตย์ซื่อเพื่อชูกำลังพวกเขา ในขณะนั้น เปาโลถูกไว้ชีวิตให้ไม่ต้องเจอกับปากสิงโต นี่อาจหมายถึงวิธปฏิบัติของพวกโรมันที่โยนพวกนักโทษลงไปให้สิงโตขย้ำคุดเป็นเกมกีฬาให้ผู้ชมคุด ดังนั้นในการแก้คดีครั้งแรกของท่าน ท่านรอดพ้นจากชะตากรรมดังกล่าวไปได้

นอกจากนี้ ในการที่ท่านได้รับการไว้ชีวิตในตอนนั้น เปาโลจึงมีโอกาศที่จะประกาศแก่คนอื่นต่อไปได้อยู่ เราไม่ทราบว่าคุณต่างชาติเหล่านั้นที่เปาโลพุดถึงหมายถึงใคร พวกเขาอาจเป็นเจ้าพนักงานไตสวนท่านในรัฐบาลโรม พวกเขาอาจเป็นเพื่อนนักโทษด้วยกัน ไม่ว่าจะในกรณีใด แม้ในยามที่ต้องเผชิญกับความตาย เปาโลก็ยังเป็นพยานและผู้ประกาศเรื่องของพระเยซูคริสต์

2 ทธ 4:18 ถึงแม้ว่าเปาโลทราบว่าวันเวลาของท่าน โกลีจะสิ้นสุดแล้ว ท่านก็ได้รับการปลอบประโลมใจจากการที่รู้ว่าจนกว่าจะถึงวันนั้นที่ท่านจะได้กลับไปบ้าน พระเจ้าจะทรงพิทักษ์รักษาท่านและช่วยท่านให้พ้น องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโปรดช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากการร้ายทุกอย่าง และจะทรงคุ้มครองข้าพเจ้าไว้จนถึงอาณาจักรสวรรค์ของพระองค์ สง่าราศีจงมีแด่พระองค์สืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน เปาโลตั้งตาคอยอาณาจักรอันเปี่ยมสุขนั้นที่ความชอบธรรมดำรงอยู่ ท่านรู้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงช่วยท่านให้พ้นจนถึงวันนั้นที่ทรงกำหนดให้ท่านได้เข้าสู่สง่าราศี น่าสนใจคือคำที่แปลว่า คุ้มครอง (ໄໝໄໝ) มันมีความหมายว่า ‘ช่วยให้พ้น’ ถึงแม้ว่า

ปกติแล้วจะถูกแปลว่า ‘ช่วยให้รอด’ ก็ตาม ในการตั้งตาคอยวันนั้น เปาโลก็ได้แต่สรรเสริญ พระองค์ “สง่าราศีจึงมีแต่พระองค์สืบๆ ไปเป็นนิรันดร์ เอเมน” ใจความหลักของจดหมายฝากฉบับนี้สมบูรณ์แล้ว สิ่งที่ตามมาคือ คำท้าทายและความเห็นส่วนตัวหลายประการ

2 ทธ 4:19-20 เปาโลจึงฝากความคิดถึงเป็นครั้งสุดท้ายมายังคนอื่นๆ ที่ได้ร่วมงานกับท่านในงานรับใช้มาหลายปี **ขอฝากความคิดถึงมายังปริสคากับอาควิลลา และคนในครัวเรือนของโอเนสิโฟรัสด้วย** ปริสคากับอาควิลลามีบทบาทสำคัญในช่วงก่อตั้งคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสและคนในครัวเรือนของโอเนสิโฟรัสก็ถูกกล่าวถึงโดยเปาโลอย่างชื่นใจในบทที่ 1 (1:16-18) ท่านยังเอ่ยถึงเอร์สทัสซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานคนหนึ่งของทิโมธีที่เมืองเอเฟซัสด้วย (กิจการ 19:22)

20 เอร์สทัสยังค้างอยู่ที่เมืองโครินธ์ แต่เมื่อข้าพเจ้าจากโตรฟีมาตัสที่เมืองมิลเลทัสนั้น เขายังป่วยอยู่ โตรฟีมาตัสเป็นชาวเมืองเอเฟซัสซึ่งเคยอยู่กับท่านที่กรุงเยรูซาเล็มตอนที่ท่านถูกจับในครั้งแรก การที่ท่านพูดถึงการทิ้งโตรฟีมาตัสไว้ที่เมืองมิลเลทัสนั้นเป็นเรื่องน่าสนใจ เมืองมิลเลทัสเป็นเมืองท่าของเอเฟซัสซึ่งตั้งอยู่เข้ามาข้างในแผ่นดินหลายกิโลเมตร ข้อเท็จจริงที่ว่าเปาโลทิ้งเขาไว้ที่นั่นได้ทำให้บางคนตั้งข้อสรุปว่าเปาโลถูกจับกุมอีกครั้งที่เมืองเอเฟซัสและถูกส่งตัวกลับไปกรุงโรมจากที่นั่น

2 ทธ 4:21 เปาโลขอให้ทิโมธีรับมาหาท่านก่อนถึงฤดูหนาวอีกครั้ง ท่านจงพยายามมาให้ถึงก่อนฤดูหนาว **ยูบูลัส ปูเดนส์ ลินัส คลาวเดีย และพี่น้องทั้งหลายฝากความคิดถึงมายังท่านด้วย** คำว่า พยายาม (*สไปอูคา โซ*) มีความหมายต่างๆ ว่า ‘รีบเร่ง’ จากนั้นท่านก็เอ่ยถึงบางคนซึ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นสมาชิกของคริสตจักรที่กรุงโรม: “ยูบูลัส ปูเดนส์ ลินัส คลาวเดีย” ถึงแม้ว่าการคาดเดามากมายเกี่ยวกับคนเหล่านี้ แต่ก็ไม่มีบันทึกเพิ่มเติมที่น่าเชื่อถือเกี่ยวกับพวกเขาอีก ไม่ว่าจะในกรณีใด พวกเขาก็ฝากความคิดถึงมายังทิโมธี น่าสังเกตว่าไม่มีการเอ่ยถึงเปโตร เพราะท่านไม่น่าจะเคยไปที่กรุงโรมเลย

2 ทธ 4:22 เปาโลทูลขอสองประการ: (1) ขอพระเยซูคริสต์เจ้าทรงสถิตอยู่กับจิตวิญญาณของท่าน เปาโลทูลขอความช่วยเหลือจากองค์พระผู้เป็นเจ้าให้แก่จิตวิญญาณของทิโมธี และพวกเราที่ต้องการความช่วยเหลือแบบนั้นจริงๆ (2) ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านเถิด *เอเมน* นี่เป็นอีกครั้งที่เปาโลทูลขอพระคุณของพระเจ้าให้แก่ทิโมธีในคำอวยพรสุดท้าย *เอเมน* ขอให้เป็นอย่างนั้น [จดหมายฉบับที่สองถึงทิโมธี ผู้ได้รับการเจิมให้เป็นศิษยาภิบาลคนแรกแห่งคริสตจักรชาวเอเฟซัส ได้เขียนจากกรุงโรม เมื่อเปาโลถูกพิพากษาต่อหน้าจักรพรรดิเนโรเป็นครั้งที่สอง]